

Nhóc Là Em Giả Bộ Hay Thực Sự Không Biết Tôi Yêu Em

Contents

Nhóc Là Em Giả Bộ Hay Thực Sự Không Biết Tôi Yêu Em	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	13
9. Chương 9	14
10. Chương 10	15
11. Chương 11	17
12. Chương 12	18
13. Chương 13	21
14. Chương 14	23
15. Chương 15	26
16. Chương 16	26
17. Chương 17	27
18. Chương 18	29
19. Chương 19	31
20. Chương 20	33
21. Chương 21	34
22. Chương 22	35
23. Chương 23	37
24. Chương 24	39
25. Chương 25	41
26. Chương 26: Chương 25	43
27. Chương 27	44

Nhóc Là Em Giả Bộ Hay Thực Sự Không Biết Tôi Yêu Em

Giới thiệu

Cô là Ân Di, cháu gái của ông chủ nhà hàng bên nước ngoài. Cuộc sống khá giả của cô bắt đầu và ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-la-em-gia-bo-hay-thuc-su-khong-biet-toi-yeu-em>

1. Chương 1

Lâm Ân Di (15t) tính cách con nít, thích mê mấy thứ đẹp dễ, hào nhoáng nói tóm gọn là mắc tiền. Ham chơi hơn ham học. Thích chế ra mấy thứ đồ ngớ ngẩn, vô dụng. Đôi khi lầm tưởng mình là thiên tài.

Lâm Phong Anh (16t), Thuộc kiểu người nghiêm túc, khó chịu nhưng đổi lại học rất giỏi cộng với vẻ bên ngoài đẹp trai, là hội trưởng trường An Nam. Ba là Lâm Thái Hùng (39t) chủ 1 cửa hàng tạp hóa.

Trần Trí Hoàng (16t) bạn Phong Anh. thuộc kiểu người tiêu tiền không biết tiếc, gia đình không quản nổi nên cho đi du học từ lúc vào lớp 10. Đẹp Trai, Kiêu Ngạo, tự mình là “vua” của cả thế giới. Là con người không dễ gì từ bỏ mục đích. ba mẹ là chủ tịch và giám đốc tập đoàn thời trang lớn nhất nước.

Trần Chí Huy, em trai Trí Hoàng (15t). Trái ngược hoàn toàn với ông anh của mình. học giỏi, xem Phong Anh như thần tượng của mình.

Hồng Quỳnh Hương (16t) Học giỏi, xinh đẹp, thùy mị, dịu dàng...yêu thầm Phong Anh từ năm lớp 8. là hội phó trường An Nam.

mở đầu:

Ân Di vốn dĩ là con của ông chủ quản lý một nhà hàng ở bên Anh. Năm lớp 9 được Lâm Hải Hưng-ba Di cho về Việt Nam học ở Ninh Thuận tại nhà bà chị họ. Nhưng vì nhà chị họ gần biển cả ná nên Ân Di suốt ngày đi tắm biển, chẳng lo học hành. Vì thế, 1 lần nữa, cô nhóc sau khi học hết lớp 9, bà chị họ đã được “lệnh” đưa Ân Di lên sài gòn, ở đó có người quen để gửi Ân Di.

Và rồi, sau khi nhận bằng tốt nghiệp cấp 2, bà chị họ cấp tốc đưa tiền và địa chỉ nhà “người quen” gởi đó, sắp xếp hành lí rồi đón xe để Ân Di tự đi đến đó. Bà chị họ đành để cô em họ kia tự lực cánh sinh vì nhà có 1 mình chị, đi rồi ai coi nhà nên đành vậy.

Cuối cùng, Ân Di cũng đứng được trên đất sài gòn, nhìn xe cộ qua lại mà hoa cả mắt. Cô nhóc cùng túi hành lí bắt taxi, theo cái địa chỉ chị họ đưa, rồi chẳng mất nhiều thời gian, Ân Di cũng đã đến nơi. Chiếc taxi quẹo vào phía trong đường Hai Bà Trưng, ngay ở đầu đường, cô nhóc đã bị lóa mắt bởi cái căn biệt thự to tướng, đẹp mê li đó. Vì thế, Di cứ xoay đầu lại nhìn cái biệt thự mãi cho tới khi đến nơi. Chiếc xe dừng lại, sau khi thanh toán tiền đầy đủ, Ân Di bước xuống xe và đi vào tiệm tạp hóa Lâm Thái Hùng. Chắc là quen với cái kinh nghiệm đi ở nhờ nhà người ta rồi nên cô nhóc chẳng biết ngại, hỏi:

-Cho cháu hỏi, có chú Lâm Thái Hùng không ạ.

Từ trong 1 căn phòng nào đó, có 1 người đàn ông bước ra, đưa mắt nhìn Ân Di rồi vui vẻ đi tới:

-Cháu là Ân Di phải không. Chú là Thái Hùng đây, hôm qua anh Hưng đã nói với chú về cháu rồi.

-Vâng ạ.

-À, chú đưa cháu về nhà nghỉ ngơi trước.

-Không phải mình đang ở nhà sao chú?

-không, đây là cửa hàng thôi, chú đưa cháu về đó nhé.

-A, dạ.

-Tự, trông tiệm cẩn thận, tôi đi về nhà một chút.

Từ bên trong, 1 người đàn ông khoảng 26 tuổi đi ra, tay ôm 1 thùng đồ, vừa mở thùng xếp đồ lên kệ, vừa trả lời:

-Vâng, anh cứ đi đi.

Nhận được câu trả lời, ông Hùng xách lấy túi đồ cho Ân Di rồi bảo Ân Di đi theo sau. từ cửa hàng, đi thẳng sang bên đường rồi tiếp tục đi xuống phía dưới thêm 4 căn nhà nữa là tới 1 căn nhà màu xanh dương, có cái cổng mọc đầy hoa tigôn rất đẹp. Ông mở cổng rồi đưa đứa cháu vào nhà. Ân Di vừa đi vào nhà thì nhìn thấy có 2 căn phòng đối diện với nhau, ông Hùng bảo cô vào căn phòng bên phải rồi xách đồ vô cho cô.

Căn phòng vừa thoáng mát, vừa đẹp mắt, gọn gàng, Ân Di nhìn mà không biết ai ở trong căn phòng này mà nó gọn gàng đẹp dễ thế. đang mãi suy nghĩ thì ông Hùng nói:

-Cháu cứ ở phòng này đi. Phòng đối diện là phòng chú. à, chú còn có 1 thằng con trai tên Phong Anh. Vì trước kia, ta mang ơn ba cháu, 2 anh em kết nghĩa với nhau nên cháu cứ xem con chú là em họ cháu đi, không sao đâu.

-Dạ.

-À, nếu cháu đói thì cứ xuống dưới bếp lấy bánh trong tủ lạnh ăn đi.

-Có kem không chú.

-không, không! chú biết cháu không ăn được kem mà. ngoài cửa hàng thì có bán nhưng không cho cháu được đâu.

-ơ dạ.- miệng thì “dạ” nhưng tâm thì lăm bằm “là ba nói cho chú biết chứ gì. Ở Anh không ăn được vì ba cấm, lên ăn ba cũng biết, giờ qua bên đây rồi, ở nhà chị họ thì gần đó không có ai bán, lên tới sài gòn vẫn không được ăn. Kem ơi, tao làm gì mà mày mà mày nở không để cho tao ăn hả”.

-Ân Di này!-tiếng gọi của chú Hùng làm cây kem trong đầu biến mất, cô nhóc ngược mặt nhìn.- 5 ngày nữa Phong Anh mới về, nó đi thi Văn quốc gia, vậy nên tạm thời cháu không gặp nó đâu.

-Vâng.

-5 ngày nữa cũng là ngày nhập học. tối về, cháu nhớ đưa hồ sơ cho chú để chú nộp cho trường.

-cháu nhớ rồi.

-Vậy giờ chú ra cửa hàng đây.

-vâng ạ. chú cứ đi đi, cháu mệt quá đi nghỉ trước đây.

2. Chương 2

Địa điểm: tại trường tư thục An Nam.

Lâm Ân Di mang một chiếc áo sơ mi cụt tay màu hồng, một cái váy hoa màu đỏ dài đến đầu gối, chân đi đôi giày bata trắng, tóc thắt bím hai bên. cô nhóc mon men đi khắp các dãy phòng học để tìm lớp. Vì trước kia, Di học ở trường dưới quê Ninh thuận, trường dưới đó cũng không nhỏ nhưng khi vào tới cổng An Nam, cô đã bị cả cái cơ ngơi đồ sộ to gấp mấy mươi mấy lần trường dưới quê làm hoa mắt, khó khăn lắm

mới tìm được bảng phân lớp, bây giờ phải đi tìm khối rồi tìm lớp nữa, đúng là làm khó người ta. cả trường chia làm 3 khối 10,11,12 mà mỗi khối lại chia ra khối A với khối B nên cả thấy là 6 khối. Đi hai ba vòng thì cô chẳng biết mình đang đứng lên dãy lớp nào mà đầu óc đã quay vòng vòng mấy vòng rồi, Ân Di tức quá, hét lên:

-Chán quá đi...trường quái gì mà nhiều góc ngách dữ, tìm lớp thôi mà muốn điên luôn.

Bỗng nhiên, một bàn tay bất ngờ đặt lên vai cô nhóc từ đằng sau khiến cô nhóc giật mình đứng im như tượng, đôi bàn chân run lên ” Cha mẹ ơi...không lẽ...trong cái trường này lại có biến thái sao...mẹ ơi...cứu con với...”

-Này, nhóc con- 1 giọng con trai cất lên.

Di hơi bất ngờ vì cái giọng này dễ thương quá. “hơ,sao biến thái mà có giọng nói hay quá zậy ta” Di nhẹ quay lại, trước mắt cô bé là một hotboy, đôi mắt cô sáng rực lên “đồng hồ Casio SX6, quần áo thì nhìn cũng đủ biết đồ tiền triệu, còn cái khuyên tai đó, chắc kim cương quá”

Cậu ta nhìn mặt Di, khó chịu:

Học sinh tiểu học qua khối 10 làm gì.

Ân chợt tỉnh “mộng hàng hiệu” vênh mặt lên nói lại:

-Gì chứ, chị đây nữ sinh lớp 10 đó, không phải tiểu học đâu.

Cậu ta nhìn Di từ trên xuống dưới rồi hỏi:

-cô lớp nào?

-10B2.-Linh cất cao giọng.

-Nhà quê, cô nhầm rồi, 10B2 ở dãy đối diện, phòng 13.

“hơ, sao anh ta biết mình từ quê lên” nó không quan tâm đến chuyện nó đi nhầm dãy, chỉ chú ý câu “nhà quê” của hần ta.

-Bộ đồ này là thời trang tháng này đây.

-Cậu ta liếc mắt nhìn nó rồi quay mặt bỏ đi, không quên ném lại 1 câu:

-Nhảm nhí.

-Hả...!!!!??? đứng im bất động 3 giây, Di hét lên-Đồ khốn khiếp, chết bầm, chết dập, chết không toàn thân, chết trôi, chết nổi kia, đừng để tui nhìn thấy cái bản mặt đầu hũ thúi của cậu nữa.

-Ha!! nhỏ nhà quê ngốc nghếch như cô, có muốn cũng chẳng gặp được tôi đâu.- cậu ta nói vọng lại phía sau.

-Trời ơi là trời, cái tên “hàng hiệu” này làm mình tức điên lên mà.- cô lên tức giận rồi bỏ xuống dưới, lơ đi mấy trăm cặp mắt từ các lớp hướng nhìn về mình.

Sang dãy kế bên, Ân Di chẳng thèm nghĩ đến công của kẻ nào đó giúp mình tìm lớp mà cứ lăm bầm chửi rửa người ta. qua phòng 12 rồi 13. Di sung sướng “thấy rồi, phòng 13”, Di mừng rỡ khi tìm được phòng học của mình. Cô hít một hơi thật sâu và tự nhủ rằng “quên đi, quên thằng điên ấy đi”. Ân Di bước vào trong lớp trong đôi mắt ngơ ngác của mọi người. Giáo Viên môn Văn-Cũng là cô giáo chủ nhiệm lớp 10B2 thôi viết, đưa mắt nhìn nó.

-Em tìm ai?-cô hỏi.

-Thưa cô, em là học sinh mới chuyển đến, em là Ân Di .-nó lễ phép chào cô.

Cô giáo đẩy gọng kính, liếc mắt nhìn nó rồi nói:

-Em là Lâm Ân Di hay Phạm Ân Di?

-Dạ, là Lâm Ân Di ạ.

-vậy...em nhầm lớp rồi, lớp của em là 10a2 chứ không phải 10b2. có lẽ em nhầm giữa Phạm Ân Di và Lâm Ân Di.

”hơ...hơ...HƠ” lại một lần nữa, cô đứng im bất động trong 3s rồi giật mình cúi đầu xin lỗi lia lịa:

-Em xin lỗi, em xem bảng chia lớp nhưng lại không nhìn kĩ. em chào cô.

-ừm. em sang bên dãy đối diện, phòng 10 ấy.

-Dạ.

Lâm Ân Di ba chân bốn cẳng bỏ chạy xuống dưới và nhanh chóng sang dãy bên kia.

-trời ơi là trời. Xấu hổ chết đi mất.-Linh lằm bằm, 2 tay áp vào má.

3. Chương 3

Cuối cùng Ân Di cũng đến trước cửa phòng số 10, nhưng cô nhóc có hơi nghi ngờ 1 chút, mắc công bị hớ như hồi nãy thì què lắm. Di rón rén đến bên cửa, không dám bước vào trong mà cứ thập thò cho đến khi bị ông thầy chủ nhiệm phát hiện.

-Này, em kia- thầy tiến lại gần bên cửa cứ như bóng ma rồi bất ngờ hỏi khiến Di giật cả mình.

-a,dạ-Di lắp bắp.

Ông hơi nghiêm mặt lại, nhìn Ân Di hỏi:

-Em là Lâm Ân Di.

-Hơ...-Di mở to mắt.- dạ phải. Em là Lâm Ân Di mới chuyển tới.

-Biết rồi, ra đây đi.-Ông chủ nhiệm nói.

“xì, cái ông này nói chuyện thấy ghét quá” Dikho chịu.

-Nhanh đi,phí thời gian quá.-Ông thúc giục cô nhóc, cứ như cô làm hao mòn thời gian quý báu của ông vậy.

Ân Di lủi thủi bước vào.

-Chào các bạn, mình là Lâm Ân Di....

-Giới thiệu xong rồi thì về nhanh đi. Em xuống cuối lớp ngồi.

Ân Di chưa kịp nói hết câu đã bị ông thầy mặc dịch này chen vào, từ nhỏ đến lớn, cô nhóc chưa thấy ai hách dịch như ông, đáng ghét từ cái ngón chân lên tới ngọn tóc. Nó nhân lúc ông không chú ý, liếc 1 cái cho bồ tức rồi đi xuống dưới. Cậu bạn phía trên mắc dán mắt vào cái Iphone nên chẳng thấy cái bản mặt nhăn nhó của nó. Cậu ta vừa mới ngồi lên và bắt đầu chép bài thì nó kéo kéo cái áo:

-Mới nhập học mà mọi người đã bắt đầu bài vở rồi hả.

Cậu ta chẳng buồn quay lại, trả lời:

-Trường này bắt đầu học từ hè, trước khi nhập học thì đã biết hết từ thời khóa biểu đến giáo viên bộ môn rồi.

-Mình mới chuyển tới, ình mượn cây viết với đôi giấy đi.

-Không thấy tôi đang bận hả?-cậu ta trả lời.

-mình không mang theo viết, ình mượn đi.-Di nài nỉ.

Cậu ta ném cho Di cây viết mà chẳng thèm nhìn mặt. Ân Di đưa tay chụp lấy cây viết rồi nói:

-còn tờ giấy nữa.

-Không có.-Cậu ta lạnh lùng trả lời.

-thì xé 1 đôi giấy thôi, tập cậu dày lắm mà.-Di nói.

Cậu ta quay lại, khuôn mặt khó chịu.

-Đã nói là không có, tại cô điếc h...ơ....

-Á...thằng nhóc “hàng hiệu”-cô đứng bật dậy chỉ thẳng vào mặt cậu ta hét lên.

-Lâm Ân Di- thầy chủ nhiệm quát lên.- Em muốn cả trường biết tới em chủ trong 1 ngày thôi chứ gì.

-Oái, thầy ơi, em xin lỗi.-Di ngồi xuống.

Cậu ta quay lên, khẽ nhếch môi khó chịu:

-Đồ nhà quê, xui xẻo thật.

-Đồ “hàng hiệu” mắc dịch.

bla...bla...bla...

Cả hai tự nhiên ngồi nói qua nói lại chỉ chóc khiến ông thầy tức mình, mắt ông ta sáng rực lên hình viên đạn, thoáng cái, ổng 1 tay phi hai viên đạn phẫn về phía cậu ta và Di.

-Ồi, thầy ơi, phẫn lớp em mua bằng tiền quỹ đây- Đám con trai xót xa la lên.

-Phẫn rơi xuống mà gãy thì Kêu Chí Huy mua trả lại đi.

Bộp...cốp...á...

-Sao lại là em chứ, em đâu có làm gãy phẫn-Chí Huy(cậu bạn đó) đưa viên phẫn lên, còn nguyên vẹn.Thật ra không phải Huy sợ đèn phẫn mà là muốn kẻ nào đó phải thực hiện nghĩa vụ cao cả này.

cả bọn con gái vui mừng:

-Chí Huy muôn năm, Chí Huy Numberone-tụi con gái la lên khiến Huy khó chịu đưa đôi mắt đe dọa liếc nhìn khiến cả đám im lặng.

-Ủa, em nhớ ném trúng kêu cái cốp mà.-Lớp phó,là 1 anh bạn 4 mắt lên tiếng.

-Đồ nhà quê, cô nhớ đèn phẫn đây.-Huy nhếch mép cười khinh bỉ.

“chết tiệt... cả hai đều đáng chết như nhau, cái ông thầy mắc dịch với tên hàng hiệu đáng chết”

Nhưng đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, nó cười nhếch mép:

-chỉ có một hộp phẫn chưa tới 5000 mà có kẻ keo kiệt đến nỗi bị ném phẫn mà ráng giữ cho khỏi vỡ để khỏi đèn phẫn. Nhìn thì ăn mặc sang trọng, mang Iphone vậy mà keo kiệt, bủn xỉn, hạ cấp.

Cả lớp như nín thở, tại Huy giật giật đỏ bừng. Ông thầy thấy mọi sự không ổn nên lên tiếng:

-Chúng ta học tiếp nào.

Huy liếc mắt ra đằng sau, khuôn miệng hình thành từng chữ:

-Chờ đó, đồ nhà quê.

4. Chương 4

Các em nghỉ đi.

-Cả lớp đứng.- lớp trưởng hô.

Thầy CN vừa bước ra khỏi lớp thì 1 hình ảnh khủng khiếp đập vào mắt Ân Di.

-Ê tụi bay, đánh bài đi.-Tiếng lớp phó vang lên.

-Ok, ê, Tùng, mày ra canh trước cửa đi.- 1 thằng khác lên tiếng ra lệnh cho cậu bạn đầu bàn, trông có vẻ hiền. Chắc lại là nhân vật bị bắt nạt rồi.

-Được rồi, mình đi đây- cậu ta e dè trả lời.

“cha mẹ ơi, đây thực sự là trường tư thục hả trời”

-A, bạn ơi.- 1 tiếng con gái cất lên gọi Di.-bạn có thể xích qua tí ình ngồi với được không.

-À, ừm, bạn cứ ngồi đi, tui đi xuống căn tin bây giờ đó mà.

-a, vậy mình cảm ơn nha.- cô bạn cười.

Ân Di chả hiểu gì hết, tự nhiên tới ghế mình ngồi, cứ tưởng cô bạn đó muốn bắt chuyện với mình ai dè mình bảo đi thì cho đi luôn. nhưng vừa đi ra khỏi ghế thì thấy cô ta ngồi chiếm hết bàn, bày ra 1 hộp kẹo, kẹo gì hok bik, chắc socola để cửa cấm cái tên hách dịch đằng trước. xung quay là mấy đứa con gái xúm lại xung quanh cười cười nói nói. còn cái tên đó, liếc mắt nhìn nó nhếch môi thâm độc mà nó cảm giác như đọc được ý nghĩ của hắn giống như trong mấy câu truyện “chỉ cần 1 tiếng của tôi, cô sẽ CHẾT”.

Ân Di lạnh cả sống lưng nhanh chân bỏ xuống cầu thang, vừa đi vừa suy nghĩ ” nhất quyết bây giờ phải tìm cách giảng hòa với tên đó trước đã, quân tử trả thù 10 năm chưa muộn” mà cái bộ não của cô nhóc có chú ý vào cái gì quá đâu, đang nghĩ tới đó thì bắt đầu nghĩ “A, mà hình như thằng em họ mình về nhà nhỉ, nghe chú nói nó học giỏi lắm, thi cấp quốc gia cơ mà, mà mấy đứa học giỏi chắc toàn mang kính cận, mặt đầy mụn và xí quắc không à...” (bà này xem thường người ta quá) .

Đang mắc suy nghĩ thì chẳng may Ân Di đụng phải một anh chàng cao hơn mình 1 cộng 1/2 cái đầu làm cho Di té ngã ra đằng sau. Anh ta vội xin lỗi rồi kéo Di lên.

-Em không sao chứ.

“Chắc, đau quá, nhưng dù sao cũng gặp được người tử tế, vậy là tốt rồi”

-Em không sao.- cô trả lời.

-Xin lỗi em nha, anh hơi vội, thôi anh đi đây.

-Vâng, hẹn gặp lại.

-à, ừm.- anh ta nói qua loa rồi vội vã bỏ đi.

Ân Di tiếp tục đi về phía căn tin, lần này, cô nhóc lại đụng phải 1 bà chị cao hơn Di 1 cái đầu, rất xinh xắn, tóc thắt đuôi sam. Lần này, cả hai mất đà mém tí té ngã ra đằng sau nhưng chị đó vẫn xin lỗi Ân Di rồi rút:

- Xin lỗi em nha, chị hơi vội, thôi chị đi đây.

“sao thấy câu này quen quen”

-Em không sao.

-Vậy chị đi nha.

-Dạ.- chợt cô nhóc nghĩ ra cái gì đó. cô hỏi-Chị tên gì vậy?

-hả, à chị là Quỳnh Hương.

-Tên chị đẹp quá à, em là Ân Di, mình đổi tên nha.- bất ngờ, Ân Di phát ngôn 1 câu gây sốc.

-Hả?!!??

-a, dạ không, không j đâu. Chị vội phải không ạ.

-Ukm, chị đi đây.

Di vẫy tay rồi vội quay lại, tay áp vào má:

-lạy trời, con vừa nói cái gì ấy nhỉ, quê quá đi. Phát biểu 1 câu vô duyên nhất từ trước đến nay.

5. Chương 5

Sau giờ ra chơi rồi đến tiết 3...tiết 5...Ân Di vẫn chẳng nói gì với Huy. Chắc tại sáng giờ quê quá rồi nên chẳng dám mở miệng ra nữa. Reng...reng...reng...Hết tiết 5.

-A, I love trường school.-Di duỗi tay, la lên vui sướng.-Cuối cùng cũng được về.

-Hừ, đồ nhà quê, đi học mà cô muốn về thì cô đến trường làm gì.-Huy cười chế giễu.

-tui không mang tập sách gì hết thì ngồi học cái gì, toàn ngồi không chán muốn chết.-cô nói- à, trả cậu cây viết, hôm nay mình hòa nha.

-hừm...

-Nè,sao không cầm đi.

-Không cần nữa, cho cô đó.

-Gì chứ, cầm đi.

-Cây đó cô đựng vào rồi, tôi chẳng cần dùng nữa.-nói rồi cậu ta bỏ đi mất tiêu.

-trời ơi, cái tên này tiêu sài phung phí quá.

-Bạn ơi!-có 1 đứa con gái, nhìn cũng dễ thương lại gần Di- Bán lại ình cây viết đó được không.-Cô ta chỉ vào cây viết của Huy mà Di đang cầm.

-Cái này hả?-Di đưa cây viết lên.

cô ta gạt đầu.

-Không bán.-nó dứt khoát.

-Đi mà. Mình trả 500.000 nha.

-500000...-nó suy tư.

-...

-Ok, cầm đi.

-a, hay quá, có được cây viết của Huy rồi.

-Tiền của tui đâu.

Cô ta mở túi sách lấy ra tờ 500000 mới cứng trong cái bóp của mình ra đưa cho Di rồi vui mừng bỏ đi.

Còn mình Di trong lớp, cô cười nhếch môi khinh bỉ:

-a...ha...ha...lũ nhà giàu phí tiền.- rồi Di đưa tờ 500k lên nhìn- nhưng cũng nhờ hần ta mà tự nhiên có 500k quá dễ dàng thế này.

Nói rồi, Ân Di bỏ tiền vào túi và bước ra khỏi lớp, chuẩn bị về nhà, chuẩn bị ra mắt gặp em họ.

6. Chương 6

Gần về tối nhà, Ân Di nghe thấy trong nhà đang chí chóc.

-Này sao lại thế, phòng này là của con, con không đi đâu hết.-Tiếng con trai cất lên.

-Phong Anh à, nhà này có hai phòng ngủ, chẳng nhẽ con muốn ngủ với chị họ con.

-Trước giờ đâu có nghe ba nói, tự dưng từ đâu lòi ra bà chị họ, rồi dành phòng với con.

Ring...Ring...Ring...-Ân Di bấm chuông.

-Con đừng có làm chị họ buồn đấy- ông Hùng dặn con.

-Chết tiệt.

Ông Hùng đi ra mở cửa.

-Cháu chào chú-Di lễ phép.

-Ân Di, cháu đi học về đó hả, hôm nay vui chứ.

-hơi hơi thôi ạ.

-Cháu vào đi.

Linh bước vào cổng, cả hai cùng bước vào nhà :

-Phong Anh về rồi đó cháu.

Vậy ạ, cháu vào trước nha.

Di hớn hở chạy vào trong nhà “vậy là sắp được gặp em họ rồi, xấu cũng vui”.

-Em họ, chị về rồi đây...a!!!

Mặt đối mặt, cách nhau 1 cái ghế sofa, không thể nhầm được, người đối diện với Di là cái anh nó gặp hồi sáng. Cả hai đờ mặt nhìn nhau không chớp mắt.

-Ba, không phải ba nói là chị họ sao?-Phong Anh lên tiếng.

-thì đó là chị họ con mà.-Ông Trả lời.

-Chết tiệt, ba già thiệt rồi, con nhóc này chẳng những thua con 1 tuổi mà con có tí xịu à.

“Cha mẹ ơi, đúng là duyên số rồi” nó thoáng nghĩ.

-nhưng ba của Di là anh của ba.

-Con không quan tâm, đừng mong con gọi con nhóc đó là chị.

Nói rồi, Phong Anh bỏ ra sau bếp.

-Nó hơi cứng đầu, cháu vào thay đồ đi rồi ra ăn cơm.

-ơ, vâng ạ.- “hơi cứng đầu j chứ, là quá cứng đầu thì có”.

Ân Di đi vào phòng, khẽ đóng cửa lại.

-Hóa ra cái phòng này và của anh đó, mà không, là Em họ.-cô nhìn xung quanh phòng.-trước đã khó tin mà giờ còn khó tin hơn. Cái bản mặt khó chịu đó mà chịu khó dọn phòng ghê.

...rầm...rầm...

-Oái-nó giật mình la lên.

-Mày, mở cửa ra.-Phong Anh đập cửa.

-Rồi rồi, chị mở.- cô nhóc bực bội nói.

Ân Di vừa mở cửa ra, Phong Anh đã xông vô.

-Gi thế, em trai- Di hỏi

-tôi không phải em của cô, đồ nhóc con miệng còn hôi sữa.-Phong Anh lườm Di-Cho cô ở là may phước lắm rồi, cấm cô làm bẩn căn phòng của tôi, và phải dọn dẹp, quét lau hàng ngày nữa!

-Này, em họ, em lên giọng với ai thế hả?-Di tức giận.-Đừng ỷ lớn hơn chị thì không xem chị ra gì, xét đi xét lại, đây vẫn là CHỊ HỌ của em đấy.

-Cô...-Phong Anh giận run.

-Cô cái gì, phòng của em thì em đi mà dọn cho sạch, chị thì chị chỉ có bổn phận ở mà thôi.

-Cô dám...

-Im- Di quát lớn.

-hơ.

-Đi ra ngoài.-Di lên giọng ra lệnh.

-à...được rồi.- Phong Anh giật mình bước ra ngoài.

Rầm...

Ân Di đóng cửa lại, cười khẩy. Phong Anh đứng tần ngần ở ngoài chả hiểu mình đang làm cái gì nữa, tự nhiên bị con nhóc đó ra lệnh lại rầm rập làm theo như bị bỏ bùa vậy.

-Hừm, nhóc con, giỏi lắm. -Nói rồi Phong Anh bỏ đi.

Ở trong Phòng:

-[nhóc con, giỏi lắm]-Di nhái lại- xì, ai là nhóc chứ, ta đây đã là nữ sinh cấp ba lại là chị mi đấy.

7. Chương 7

Phong Anh, con lên gọi Di xuống ăn cơm đi. Đi học về đã không ăn miếng nào mà lăn ra ngủ rồi.-Ông Hùng tay bưng tô canh cua, miệng gọi Phong Anh ra thực hiện nghĩa vụ của một người em.

-Sao lại là con, con nhóc đó có chân tự xuống.-Phong Anh mắt vẫn dán vào cuốn sách tham khảo văn, khuôn mặt khó chịu.

-Thằng nhóc này, phải gọi là chị chứ.

-Never.-Anh lạnh lùng đáp.

-Phong Anh!- ông hùng giả giọng đe dọa.

Phong Anh chẳng thèm mở miệng, đôi mắt trợn trừng lên đáp lại câu đe dọa. Ông Hùng đột ngột ôm ngực khụy xuống:

-Hứ...a.a.a...Tim tôi...Tim tôi...

-chết tiệt...được rồi, con sẽ gọi “chị họ” xuống ĂN CƠM.

Phong Anh vẻ mặt lo lắng, rõ biết ý đồ của ba nhưng không làm gì được. Anh bực bội bỏ lên nhà, Ông Hùng đứng lên, cười ranh mãnh:

-Con trai ngoan.

Phong Anh đến trước cửa phòng Ân Di, định đưa tay gõ cửa thì nhớ ra rằng đây là phòng mình mặc dù đã bị con sâu thúi từ đầu tới chiếm dụng nhưng việc gì phải khách sáo, nên Anh đẩy cửa bước vào. Lúc này, Ân Di còn đang ngủ ngon lành, mền đạp rơi xuống đất.

“Cái con nhỏ này, ngủ từ trưa tới giờ chưa dậy, ngủ như heo” Phong Anh lầm bầm.

Nhặt cái chăn lên, gấp gọn rồi đặt lên giường. Phong Anh chẳng nề nang gì, lấy chân đạp đạp lên người nó:

-Này, heo lười, dậy đi.

Ân Di chẳng phản ứng gì.

-Cái con nhỏ này, dậy nhanh!-Phong Anh đạp nhanh hơn.

Ân Di mắt vẫn nhắm, lấy tay hất cái chân kẻ phá đám một cách vô thức rồi quay vào trong ngủ tiếp.

-Chết tiệt, có dậy không thì bảo!-Phong Anh lấy tay vỗ mạnh vào vai Di, cô nhóc trở người lại, mắt hé hé rồi nhắm tịt.

-Cái con nhóc khốn khiếp-Phong Anh quát.-À...được lắm,ông sẽ i một bảo học.-Khuôn mặt Phong Anh nhanh chóng giãn ra, trên môi còn nở nụ cười độc địa, gian xảo:

-Đồ nhóc con.

Phong Anh trong bụng cười thầm, tay nhéo hai má Di. Cô nhóc khuôn mặt hơi nhăn lại, tay hươ hươ trên không làm Anh giật mình buông ra:

-Yêu quái, còn không mau tránh ra.-Nói xong, Ân Di bỏ tay xuống.

-Hóa ra là nói mớ. À, đã vậy, “yêu quái” ta đây không bỏ cơ hội hành hạ người đâu.

Anh nhéo hai bên má nó rồi áp tay vô má nó thật mạnh.“cứ ngủ đi, rồi mi sẽ biết thế nào là địa ngục”-Phong Anh leo hẫ lên giường, thích chí với hành động tàn ác của mình.

Kết...kết...

Ông Hùng đột ngột mở cửa ra, không may bắt gặp cái cảnh tượng khó tả, dễ gây hiểu lầm, Phong Anh-con trai ông đang ngồi trên giường, tay vuốt má của Ân Di-con gái của người anh kết nghĩa của ông.

-hả???!?!?!

Tất nhiên, tiếng của ông khiến cho Anh giật mình, mắt đơ ra như tượng.

-Phong Anh?- Ông Hùng đưa tay chỉ thẳng vào con trai mình.-Con đang làm gì chị họ mình thế.

Phong Anh nhanh chóng bỏ tay ra và đứng bật dậy.

-Ba, chỉ là hiểu lầm thôi.

-Hiểu nhầm gì chứ, con...con...

-Con chỉ cố đánh thức “chị” dậy thôi mà, con đâu có cố tình....-Anh tính nói câu ” đâu có cố tình hành hạ “chị họ” đâu” thì ngưng lại, vì sợ cha mình lại làm to chuyện.

Nhưng bất hạnh thay, câu nói đó lọt vào tai cha Anh đã khiến cho đầu đuôi câu chuyện bị biến đổi hoàn toàn:

-Con...con dám dở trò biến thái với chị họ con hả?

-Cái gì?!?!?!?-Phong Anh trở mặt.-Ba nhầm rồi, con không điên tới mức đó đâu.

Bây giờ, cái kẻ gián tiếp gây ra cuộc tranh cãi này mới tỉnh dậy. Đôi mắt nai he hé nhìn, cô nhóc chống tay ngồi dậy, tay dụi mắt.

-Chuyện gì thế?-Di hỏi.

-hả?- 2 bố con đồng thanh, cùng giật mình.

-Di, con tỉnh rồi hả.-Ông Hùng hỏi.

-Có chuyện gì thế, sao mọi người lại ở trong phòng con.

-Chưa bao giờ nó là phòng cô cả, đây là phòng của tôi.-Phong Anh đính chính.

-Cái đồ khó chịu.-Di lầm bầm.

-Thôi, con xuống rửa mặt rồi ăn cơm đi Di.-Ông Hùng nói rồi liếc nhìn Phong Anh.

Hai cha con tự nhiên trao đổi với nhau bằng mắt:

“con liệu mà giải thích cho ta đây”

“Ông già lắm cằm, tui vô tội”

-Này, chú và em làm gì mà nhìn nhau chằm chằm thế.

-À, không sao đâu, Di. Con xuống nhà nhanh nhé.

-Vâng ạ.

-Phong Anh, ra ngoài nhanh.-Ông Hùng ra lệnh cho con.

-Biết rồi.-Anh theo bố ra ngoài, khuôn mặt chán nản.

-Hừ, càng nhìn càng thấy hằn đáng ghét giống ông thầy CN.

Một lúc sau, Ân Di xuống dưới bếp và ngồi vào bàn ăn. Vừa thả mình xuống ghế, Di đã cảm nhận được ngay cái cảm giác lạnh lẽo, ngọt ngọt.

-Chú Hùng, em họ, mời mọi người dùng cơm.

-Ồ, phải rồi. Con ăn đi. -Ông Hùng cầm đũa lên.

Nhưng vừa gấp miếng thịt sườn kho chua ngọt cho vào miệng thì Di tự nhiên thấy đau đau hai bên hàm, nói đúng hơn là hai bên má.

-Con sao thế.-ông Hùng lo lắng.

-Tự nhiên ai má con đau quá.

“hơ” Phong Anh giật mình [thủ phạm là đây].

-Hồi này lúc con ngủ, hình như bị ai đó đập vào người và nhéo má con.

Ông Hùng liếc nhìn Anh và nhận ngay được tín hiệu từ cậu con trai của mình.

“Chính xác”.

“Sao con lại nhéo má chị”-Ông Hùng truyền tín hiệu qua cho con.

“Con ghét con nhóc đó”

-Ân Di là chị con đây nhé, con nhéo má chị mà coi được hả.-Ông Hùng trong lúc tức giận đã lỡ lời.

Cả Anh và Di trố mắt ra, bất ngờ, Phong Anh dứt ngay một miếng thịt vào miệng bố.

-Ba yêu dấu, ăn xong rồi thì mình ra cửa hàng đi. có một sổ sổ sách con quên báo với ba đây.

Phong Anh kéo ông Hùng ra ngoài, để lại Di một mình.

-Ồ, vậy ra mọi người ăn hết rồi sao.Chán ghê.-Di xịu mặt, quên cả cái câu “vô tình tố cáo” của ông Hùng.

8. Chương 8

Phong Anh vừa kéo ba mình ra khỏi cửa thì ông Hùng giựt tay lại:

-Con làm gì thế?

-Sao bố lại hét toáng lên thế, nếu lỡ...

-Gì cơ?

-nhỡ con nhỏ đó đi rêu rao khắp trường “niềm hãnh diện” của An Nam hành hạ nó thì sao.

-Ý con muốn nói là gì?

-Con không thể tưởng tượng nổi, vào ngày mai, con nhóc đó lên trường và trở thành cái loa phát thanh thông báo rằng ” hội trưởng hội học sinh khu 3 trường tư thực An Nam có hành vi hành hạ học sinh năm nhất cấp 3” trời ơi là trời, lúc đó thì con khỏi biết dấu mặt vào đâu nữa.

-Có làm có chịu chứ, la lối cái gì.- Đáp lại sự lo lắng lổ lổ của con trai thì ông Hùng vẫn điềm tĩnh pha chút trêu chọc.

-Trời ơi, hình tượng của con.

Kết...Ân Di mở cửa ra thì thấy hai người đang đứng trước cửa.

-Hai người không đi ra cửa hàng sao.

-À,à, chú mới quay về. Cháu ăn cơm chưa.

-Dạ rồi, cháu dọn rửa luôn rồi, hôm nay cơm ngon quá, chú với em họ ăn sao chưa nhiều quá, không làm phí công 2 người, cháu ăn hết luôn rồi.

-Ồ...Ông Hùng đứng im như tượng...“mình chưa ăn cơm mà”

-Thôi nào, đứng ngoài đây làm gì, vào nhà đi.-Anh lên tiếng.

-Ukm, đúng rồi, mọi người vào đi. cháu vô phòng tí đây.

Vừa bước vào trong nhà, Anh kéo ba mình xuống bếp, lịch sự kéo ghế cho ba mình ngồi rồi nói:

-Tại con hết, con sẽ nấu bù lại thiệt hại cho ba.

Phong Anh mở tủ lấy tạp dề mang vào. Anh nhanh chân lại gần tủ lạnh, mở tủ lấy thịt bò, bí đỏ và khoai tây ra. Phong Anh mang ra bếp và bắt đầu rửa sạch và thái thịt, xắt bí, gọt khoai.

-Phong Anh.-Ông Hùng gọi.

-Gì vậy ba.

“Dù sao, con vẫn là đứa con trai ngoan nhất thế giới” Ông Hùng trầm nghĩ, miệng mỉm cười.

-Ăn đồ con nấu, không chết chứ.

-Này, ông già, tui cho ông nhịn luôn bây giờ.

-Thôi nào con trai, đùa tí thôi mà.

-chết tiệt.

-haha, nhớ hồi con nhỏ...-và rồi, ông Hùng bắt đầu từ mở chuyện quá khứ.

Ân Di nép ở cửa bếp, đáng ra tính đi uống nước nhưng nhìn thấy 2 cha con chú Hùng ở dưới bếp mới biết mình bất cẩn khiến cho họ không còn miếng thịt sườn nên chẳng dám xuống, mà đứng đó suy nghĩ cách lấy nước uống. Nhưng nghe cả hai nói chuyện thì Di đứng luôn ở đó, lỡ nghe thì nghe cho trót, chẳng tội gì cả và rồi Di bắt đầu suy nghĩ:

-Nếu mà mình nấu cho ba ăn thì ba có hỏi vậy không nhỉ.(đây là kẻ được cha nấu cho ăn từ nhỏ đến lớn).

Di bỏ lên phòng, cô nhóc tự nhiên nhớ ba quá, khuôn mặt buồn buồn quên cả khát nước. Mang cơn mong nhớ đi vào phòng tắm, tắm rửa hết 30p vẫn còn nhớ, tiếp tục đi đánh răng rồi mang cơn nhớ lên giường đi ngủ. Thoáng cái đã ngủ say như chết. 8 giờ, ông Hùng mang đĩa trái cây vô cho thì thấy ngủ mất tiêu nên lắc đầu cười trừ rồi tắt đèn hộ cô nhóc.

9. Chương 9

Sáng hôm sau 5:30 am.

-Phong Anh ơi, dậy đi, tập thể dục nào.

Di chẳng cần biết đây là phòng của ai, chẳng cần quan tâm phòng này toàn đàn ông con trai mà cứ xông thẳng vào và lay Anh dậy. Phong Anh quay mặt về phía bên kia, lấy tay kéo chăn trùm kín đầu.

-Em họ, ngủ nướng vừa thôi, không tốt đâu.

-Đừng có làm phiền tôi.-Phong Anh càu nhàu.

-Làm ơn đi mà, má chị từ hôm qua tới giờ vẫn còn đau, mở miệng ra nói thì đau không chịu được. Chị không nói nhiều được đâu.

-Chết tiệt.-Anh quát. “Con nhóc đó nắm được điểm yếu của mình rồi” (suy bụng ta ra bụng người, người ta đâu cố ý đe dọa đâu.)

-Nào, nào em họ, dậy tập thể dục.

10p sau, Phong Anh và Ân Di đã có mặt dưới sân. Nào, giờ mình chạy một vòng từ nhà lên đầu đường rồi xuống cuối đường rồi trở lại nhà nha.

-Cái gì cơ, cô có biết con đường này dài lắm không.

-Vòng đi vòng lại cũng mất khoảng nửa tiếng thôi mà, đi nhanh đi.

Cả hai cùng nhau chạy, chạy lên tới đầu đường mất 12p. Trong khi Di hít thở không khí, vừa chạy vừa hát với một tâm hồn tràn đầy sức sống thì Phong Anh khuôn mặt đã sắp chết, đang thở hồng hộc, tốc độ càng ngày càng chậm.

-Học học...cô sức trâu hả, sao chạy khỏe dữ.

-hjhj, hồi ở quê, chị quen chạy phạt vì đi học muộn rồi.

-hở??

-Có gì đâu mà em bắt ngờ dữ.

-Chắc cô chạy phạt một tuần 6 lần nhỉ.

-haha làm gì tới mức đó, 4 lần đủ rồi.

Ân Di vẫn cười quay sang nhìn Phong Anh, gương mặt rạng rỡ hết sức dễ thương. Phong Anh nhìn nụ cười của Di, bất ngờ đỏ cả mặt, vội quay đi:

-Xấu hoắc, đừng có cười vậy nữa. Càng cười càng lộ cái xấu.-Trong khi đó, trong đầu Anh lại nghĩ “chết tiệt, tự nhiên thấy nó dễ thương quá vậy”

-Ồ, vậy hả.-Di xịu mặt.

-Hừm.- “ơ, này này, tôi không cố ý đâu”.

-Nhưng mà...dù em có chê chị xấu nhưng nụ cười là viên thuốc bổ, chị vẫn cứ cười đấy.

Linh bỗng chốc nở nụ cười rạng rỡ hơn trước, để lộ hàm răng trắng muốt cùng cái lúm đồng tiền nhỏ xíu.

Khuôn mặt càng ngày càng đỏ, tim đập bồng bồng nhịp. Để che dấu, Anh nói:

-Hừ, vừa xấu vừa lùn.

-Này, không phải chị lùn, chị cao theo tuổi mà. Mai mốt lớn thế nào cũng là siêu mẫu cho coi.

-Hahaha- xấu hoặc như cô chỉ có nước “ở không” suốt đời chứ siêu mẫu cái gì.

-Sao lại ở không.

-Thì xấu quá không ai thèm nhận vào làm.

-Gì chứ!

-hahaha...

-Cái thằng nhóc này...

-Hahahaha.....

-Này thì cười.-Di tức quá, tính đánh Anh thì không may đang tấn công thì Anh nhanh chân né đã vậy Di còn bị vấp cục đá té đau cả chân.-aaa

còn cái kẻ kia thì đang cười hả hả bồng im bắt, vội cúi xuống hỏi:

-Sao vậy.

- Chân đau quá, tại em hết đó.

-Tôi đâu có làm gì cô.

-Nếu em không né thì chị đâu có bị như vậy.

-Ai bảo tính đánh tôi.

-tại em cười chị.

-Cười cũng có tội sao, không biết ai đã nói nụ cười là viên thuốc bổ đấy, tôi chỉ muốn nhờ viên thuốc bổ ấy để khỏe lên thôi mà.

-Hừ, khỏe đủ rồi thì công chị về nhà, đau quá không đi được.

-Biết rồi, công thì công.

10. Chương 10

1 lúc sau...

Ông Hùng từ cửa hàng về nhà thì thấy Phong Anh đang cõng Di vào. Vừa thấy ba mình, Anh vội bỏ xuống, khuôn mặt xấu hổ bắt đầu giả nai như chẳng có chuyện gì xảy ra (càng quê càng cố tỏ ra bình thường), chỉ tội cho Ân Di, cô nhóc bất ngờ bị bỏ xuống, cái chân đau chưa chuẩn bị đã phải tiếp đất nên khê la lên:

-Oái.

Cái mặt Phong Anh vẫn chẳng thay đổi, lạnh lùng nói:

-Con vô nhà trước đây.-Rồi bước thẳng vô nhà.

Ông Hùng nhìn con trai mình rồi quay sang nhìn Di.

-Ân Di! có chuyện gì vậy cháu?

-dạ không có chuyện gì đâu, cháu bị té ấy mà, vậy nên Anh mới cõng về. Cháu vô nhà chuẩn bị đi học đây.-
Rồi cô nhóc khập khiễng bước vào nhà bỏ lại ông chú đang đứng nhìn với bao nhiêu câu hỏi.

Vừa bước vào phòng, Di vội cúi xuống nhìn cái chân mình. Thấy chân hơi sưng sưng lên, Di nhăn mặt xoa xoa vết sưng trên chân mình. Đang xoa thì nghe có tiếng gõ cửa.

-Rượu thuốc để ngoài cửa, tốt lắm đó.

Di lầm bầm:

-Xì, vừa đánh vừa xoa.

Nói vậy nhưng cô nhóc vẫn ráng bước ra cửa để lấy thuốc. Cầm chai rượu thuốc bước vô phòng, cô nhóc ngồi xuống, lấy rượu thuốc mở nắp uống, nhưng rượu thuốc vừa vào đến cổ họng thì Ân Di nhanh chóng thấy ở trong khoang miệng đến cổ họng có cảm giác nóng muốn cháy cổ cộng với vị cay xè lại có cái mùi gì đó giống mùi thuốc. Di vội nôn ra, khuôn mặt đỏ bừng:

-Ọc,ọc....khụ...khụ...khụ...

cạch.

-Có chuyện gì vậy? - Phong Anh từ đâu mở cửa chạy vô.

-Là em muốn thử tiêu chí trước khi chị tốt nghiệp phải không.-Di nhăn nhó.

-Gì nữa đây, tôi làm gì nhóc hả.

-Thứ thuốc này sao dùng được.

-Bình thường tôi dùng có sao đâu.

-Em phải người không vậy, cái thứ kinh khủng này mà cũng uống được.

-CÁI GÌ...-Anh trở mặt ra, rồi ôm bụng cười như điên.-hahaha..h.a...ha...chết tôi mất....ha.ha.ha...thuốc bôi của người ta....mà...ha.ha.....m.à... lấy uống...ha.ha.ha.

Bây giờ, cái mặt Ân Di bắt đầu đỏ bừng, không phải vì rượu mà vì ăn phải cục què chà bá lửa. Di cãi lại:

-Tại em không nói rõ cho chị biết đó là thuốc bôi.

-Hahaha...sưng chân mà đi uống rượu thuốc, mắc cười quá đi.

-Có nghe chị nói gì không hả...-Di hét lên.

-Nghe rồi...hhh...nghe..rồi...để “em” bóp chân cho “chị” nhé.

-Được rồi, chị bỏ qua cho em lần này.- nói rồi Di đưa chân ra.

-hiiiihihihi.h.h.h.

-Cười gì.

-Không có.

Phong Anh nắm lấy chân Di rồi nhìn vào chỗ sưng.

-không được rồi.

-Gì vậy?

-Cái chân bị sưng lên như vậy, không thuốc nào làm tan nó được đâu.

-Sao vậy được.-Di lo lắng.

-Cái này càng ngày nó tụ máu càng to, chỉ còn cách chặt bỏ chân mới giữ được mạng sống.

Ân Di vội rút chân lại, ôm chặt lấy chân mình mà mếu máo:

-Chặt chân á, không được huhu...chị không muốn bị chặt chân, huhuhu.

-hix...ha.ha.ha.....

-Lớn từng tuổi này rồi con bị lừa như học sinh tiểu học, hahaha...

Ân Di mặt đỏ hết cả lên, cô nhóc bắt đầu cầu:

-Chị méc ba em cho coi.

-Méc đi, sợ quá à.

-hức...huhuhu..h.u..h.u....

-Này, khóc gì chứ, khóc nữa tôi khỏi bôi thuốc, khỏi hết luôn bây giờ.-Phong Anh luống cuống.

Ân Di nín bật, đưa chân ra:

-Hết thật không.

-Thật.

Nói rồi ,Phong Anh nhẹ nhàng đổ thuốc lên chân rồi bắt đầu nắn bóp, xoa đều vết sưng. Lúc đầu Ân Di có cảm giác nóng nóng, đau đau nhưng lúc sau thì thấy bình thường. Vết sưng cũng tan dần. Khi cảm thấy chân chỉ hơi tê tê thì Anh dừng lại, lấy thuốc trong túi áo đưa cho Di:

-Uống cái này sẽ không đau nữa. Giờ tôi đi thay đồ đi học đây.

-Ừ.

Nói rồi Anh bỏ ra ngoài. Ân Di cầm mấy liều thuốc lên nhìn, tự nhiên thấy khuôn mặt nóng nóng, tim đập nhanh, có cảm giác hồi hộp, nôn nao đến nghẹt thở.Có lẽ, cô đã có cảm giác với Phong Anh, cảm giác yêu.

Di hít một hơi thật sâu, nhắm mắt nhanh chóng uống thuốc không cần nước, nuốt chửng. Xong, Ân Di bắt đầu thay đồ và lên trường, quên cả ăn sáng.

11. Chương 11

15p sau, Ân Di có mặt ở trường. cô hít một hơi thật sâu rồi bước vào cổng, vừa chạm chân vào trong cổng trường thì một chiếc Moto chạy xec qua một vùng nước mưa đen thui đọng lại từ tối hôm qua chưa rút kịp làm cho thứ nước ấy dâng lên bộ đồng phục mới 500.000 của cô.

-Á, cái áo mới của tôi...

Cái tên trên chiếc Môt dừng lại, quay mặt lại nhìn Di cười khẩy rồi chạy vào nhà xe. Di tức giận lấy khăn tay tay qua mấy vết bẩn rồi hăm hăm đi lên lớp. Vừa đi lên cầu thang, Ân Di đã bắt gặp khuôn mặt chế giễu của Nhật Huy.

-Nhà quê, “áo mới” tôi tặng cô thế nào, rất đẹp phải không.

-Hóa ra cái tên chạy xe máy kia là cậu.

-Đồ ngốc, đó là moto, phải gọi là MOTO.-Huy bắt bình-ehèm- cậu ta cố lấy lại bình tĩnh.-Phải, là tôi đó.

-Cậu....-Di cúi mặt xuống.

Huy cứ tưởng Di sẽ khóc bởi sự sỉ nhục này nhưng cậu ta không ngờ, Ân Di ngẩng đầu lên, nở một nụ cười gian xảo:

-Haha, được lắm, tôi sẽ chơi với cậu đến cùng.- cô nhóc chỉ tay thẳng vào mặt Huy, vẻ mặt thách thức.

-Gì...gì cơ!!!

Ân Di liếc nhìn Huy nhếch môi làm cho cậu ta có cảm giác lạnh lạnh sống lưng. Ân Di nói tiếp:

-Nhà quê à? Phải, tôi sẽ chơi với cậu theo cách của “nhà quê”. hahaha.

Cô nhóc bỏ đi lên lớp, trong lòng đắc ý ” hì, ha ha, cái bản mặt đáng ghét của hần xanh lét luôn”

Một lát sau, Huy bước vào lớp, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Ân Di, đầy cảnh giác. Cô nhóc chẳng thêm để ý, khuôn mặt giả ngây, ngớ lơ. Nhật huy khuôn mặt từ lúc bước vào lớp với khi đến chỗ ngồi không rời mắt Di dù chỉ là 1s, đến khi đã chạm phải bàn mình rồi thì nghĩ rằng chẳng còn gì nguy hiểm nữa nên yên tâm ngồi xuống.

-Hix,hahahaha...-Ân Di tự nhiên phì cười làm cho cậu bạn phía trên có cảm giác đen tối xung quanh.

Cậu ta quay lại đằng sau, khó chịu hỏi:

-Cười gì?

-Tui đọc truyện cười, thấy mắc cười nên cười thôi...cậu...cậu quan tâm à.

-Hơ-Huy đỏ mặt xấu hổ quay lên. ” tự nhiên có cảm giác đụng nhăm ồ ong”

Reng...reng...reng

Tiết Văn đầu tiên, Cô Vân bước vào lớp.

Chẳng biết hôm nay là ngày gì, mà cậu ta xui thế, có lẽ ăn ở thất đức quá nên ngay tiết đầu tiên đã bị gọi lên trả bài:

-Trần Nhật Huy. Trả bài.

Dù vậy, đôi với cái tên luôn mang danh hiệu học sinh giỏi nhất khối như cậu thì trả bài chẳng có gì đáng sợ, vừa là học sinh giỏi, nhà giàu, lại đẹp trai nên Huy đứng dậy trước con mắt ngưỡng mộ của mọi người và bước lên trước con mắt...kinh ngạc của mọi người.

-Phụt,haha,hức,hìhìhì...-Bất ngờ Di bật cười.

Huy bước lên bực giảng nhìn Di với đôi mắt khó chịu và cũng nhanh chóng phát hiện con mắt edè cùng những nụ cười kiềm nén của một số tên. Cậu ta tiếp tục nhìn Di và chợt thấy được trong đôi mắt ấy có ba chữ “tiêu mi rồi”

12. Chương 12

Cô Vân cũng đang thắc mắc cái thái độ kì lạ của cả lớp nên đánh mắt nhìn Huy từ trên đến dưới và phát hiện ra một thứ khá thú vị:

-Huy, quần của em.

Huy giật mình cúi nhìn lại quần mình rồi ngoái cổ ra đằng sau nhìn thì phát hiện nguyên một hình trái tim bằng phần trắng ngay trên mông quần của mình. Cậu ta xấu hổ, muốn lập tức dọn thổ hoặc bay ra khỏi trái đất này nhưng không biết phải làm sao hết, cứ đứng đơ ra đó. Ân Di nhìn khuôn mặt tái mét của Huy mà cười thầm trong bụng, cũng không nghĩ là cậu ta xấu hổ đến mức đó. Ở trường cũ của Di cũng hay chơi trò này, nhưng chỉ cần phỉu phỉu vài cái là bay sạch phần hết trơn.

Sau vài giây suy nghĩ, Ân Di gơ tay lên rồi đứng dậy, mọi ánh mắt bỗng đổi hướng về phía Di.

-Thưa cô!

-Có chuyện gì vậy?-cô hỏi

-Em...Em quên mang cặp rồi- Cô cho em xin phép về lấy.-Ân Di giả tội lỗi.

-Ồ.- cả lớp ồ lên vì đây là lần đầu tiên họ thấy có người đi học quên cặp.

-Em hay thật đấy, người ta cùng lắm quên tập, quên sách, quên dụng cụ học tập còn em quên cả cái cặp. Được rồi, về đi, nhanh lên đấy.- Cô nói.

-Em cảm ơn cô!- Ân Di giả bộ hí hửng chạy ra ngoài, nhưng vừa đến cửa thì lại quay lại, khuôn mặt bí xị.

-Gì nữa vậy?

-Cô ơi nhà em xa lắm.

-Ừm.-Cô liếc nhìn nó rồi nói với cái cậu bạn mặt đang đỏ ửng ra kia.-Huy, em cùng tổ với bạn, vậy em lấy xe mình chở bạn về đi.

-nhưng- Huy nói.

-Đi mà Huy, bạn có MOTO mà.-nói rồi, cô nhóc chẳng đợi Huy trả lời, 2 tay kéo Huy ra khỏi phòng rồi lôi xuống sân trường. Vừa bước xuống dưới sân, Ân Di chẳng cần để ý đến cái nhà xe mà kéo Huy ra vườn trường.

-Này, đồ nhà quê, là cô làm phải không- Huy giựt tay mình ra khỏi 2 bàn tay nhỏ nhỏ xinh xinh của Di.

-Làm gì cơ??- cô nhóc hồn nhiên hỏi lại.

-Cô lấy phấn vẽ lên ghế tôi đúng không?

-Đúng vậy- Ân Di vẫn không bỏ vẻ mặt hồn nhiên, ngây thơ vô số tội nói tiếp-Trò nhà quê ấy mà.

-Cô...-Huy giận dữ.

-Tui đâu phải cô của cậu đâu.-Di nói.

-CÔ...

-MÀ cậu cũng hay thật, mắt đâu mà không thấy nguyên hình TRÁI TIM to chà bá lửa đậm chất đó.

-Tôi mắc nhìn cô.-Huy nói xong mới thấy cái cậu mình vừa nói người khác nghe rất dễ gây hiểu lầm.

-Nhìn tui, cậu thích tui hả?-Rõ biết không phải nhưng vẫn phải.

-Không phải thích cô mà là canh chừng cái bản mặt gian manh của cô.

-Nói quá không à, tui đâu có gian manh. Chẳng phải tui cứu cậu trốn ra đây còn gì, đáng ra phải cảm ơn tui chứ.

-Chứ không phải tại cô mà tôi mới bị quê vậy sao.

-Hj'..

-Cười cái gì mà cười.

-Tại mắc cười quá, hìhìhì...

-Im đi.

...

Hai người này còn đang mắc nói qua nói lại thì thầy giám thị tình cờ đi tới và bắt gặp 2 tên trốn tiết.

-A, hai em kia, cúp tiết hả.?

Giọng nói của thầy làm cả hai giật mình.

-Chết rồi, sao giờ???- Di rớt lên.

-Cô có ngốc không vậy, giờ thì chạy chứ còn sao nữa.-Huy nói.

-Gì cơ...chạy...á...-Di nhìn Huy.

Không để thầy giám thị được nước tới gần hơn, Huy nhanh tay kéo Di bỏ chạy. Thầy giám thị thấy kẻ kia không chịu hối lỗi nên cô gắng đuổi theo.

-Hai đứa kia, tên gì, đứng lại ngay!

Huy nói thầm trong bụng:

-Ngu mới đứng lại.

Ân Di vừa chạy vừa nhìn Huy và mơ tưởng đến Bạch Mã Hoàng Tử.

“Sao giống hoàng tử đến cứu công chúa khỏi tay yêu quái quá vậy, aaa....thật là lãng mạn”(là công chúa gài bẫy hoàng tử khiến cho cả hai bị yêu quái rượt thì cở)

Cả hai cứ chạy...chạy mãi...chạy mãi...Cho tới khi có tiếng gọi cất lên:

-Này.-Ân Di giật mình.

-Hơ,gì thế, đây là đâu.-Di hỏi một cách ngớ ngẩn.

-Hộc...hộc...Cô có điên không vậy, nãy giờ mơ à...hộc...hộc...

-Chắc vậy quá.-Di trả lời.

-ax...con nhỏ...

Huy chưa kịp nói ra 2 chữ “điên này” thì bị Ân Di cắt giữa chừng:

-Cậu là...là....

-Hơ...gì nữa...

-Cậu là...hoàng tử.-đôi mắt Di sáng rực.

-Cái gì?!?!?(OoO)“”

-hưm...-Đôi mắt Ân Di bây giờ giống như cái kiểu nhìn trong truyện mà cái khúc mấy đứa con gái nhìn trai đẹp.

-Đẹp cái bộ mặt đó đi, cái đồ nhà quê.-Huy quát lên.

-Gì chứ...hóa ra cậu cũng chỉ là đồ hàng hiệu bán ở chợ đen thôi.

-Cái con nhóc này...hừ...khụ khụ...- Huy ngồi bệt xuống đất- Cô không biết mệt hả.

-Mệt gì? sao lại mệt?

-Chạy này giờ mà.

-Không hề, chẳng mệt chút nào cả.

-Hả,...cô sức TRÂU hả???

-chắc vậy.

-Cái con nhỏ này.-Huy khó chịu.

-Hàng hiệu này.-Di gọi.

-Đó không phải tên tôi. Không được gọi tôi bằng cái tên quê mùa đó.

-Nhưng tui thích thế.

-hừ.

-Huy này, Đôi khi tui thấy cậu giống như em họ tôi.

-What??? nghĩ gì vậy hả. cô còn chưa có phúc phần có được người Anh như tôi thì nghĩ sao nói tui giống như em họ cô.

-Không, ý tui là giống kẻ được gọi là em họ tui ấy, cái tính cách ấy.

-Hiểu rồi, ơ hả.???

Reng reng reng...

Tiếng chuông cắt ngang cuộc nói chuyện của 2 người .

-Ồ, chuông rồi kia.-Di nói

-What????

-VẬY là tui với cậu đúng là cúp tiết rồi nhỉ.-Di cười.

-Không được, tui phải về lớp đây.

-Cậu tính về với cái quần nguyên một hình trái tim đó hả.

-Hả- Huy quay lại và chợt nhớ đến cái vết phần hình trái tim chết tiệt kia.

-Tui đưa cậu ra đây để xử vết phần đó mà.

-Vậy cặp của cô thì sao.?

-Tui giấu nó dưới hộc bàn cậu đó.

-Hả, khi nào vậy.

-Khi không ai để ý.

-Vậy là cô đã có âm mưu từ trước rồi à.

-Có đâu, đây chỉ là 1 sự trả thù nho nhỏ của nhà quên thôi mà.

-Cô...cái đồ nhà quê.

-Ừ thì quê đó nhưng còn lâu cậu mới thắng nổi nhà quê này.-Di treu Huy rồi bỏ chạy.

-Đứng lại...đồ nhà quê.

-Ngu mới đứng lại.

-Cô dám bắt chước hả????

-hahaha....

13. Chương 13

Sau một lần rượt đuổi chán chê mê mải, cả hai quyết định trở lại lớp để học tiếp 2 tiết cuối.

45' sau...rồi 45' sau nữa...Tiếng chuông kết thúc buổi học reo lên...Giờ thì RA VỀ.

-aa..a...a...mỗi lưng quá đi.-Một tiếng la uể oải như sắp chết đến nơi vang lên, và đương nhiên tiếng kêu ấy là của Ân Di.

-Ai bảo cô nằm viết làm gì.-Huy tay xếp tập và cặp, miệng nói kiêu như mấy ông cụ cầm rơm con mình.

-Này, cái tên kia, liên quan gì đến cậu chứ.

-Vậy thì đừng có la cho người ta nghe nữa.

Nói vậy rồi cậu ta đứng lên vác cặp đi, Ân Di nhìn cậu ta lăm bằm:

-Đồ mắch dịch.

Bất ngờ, Nhật Huy đột ngột quay lại, nắm lấy cổ tay Di, khiến cô nhóc giật mình (Đúng là có tật giật mình mà) và kéo Di ra khỏi lớp trong con mắt có những viên đạn ngầm nhắm thẳng vào cô.

Vừa xuống dưới sân trường, Ân Di giằng tay lại, hét lên:

-Cậu làm gì thì hả.

-Đi ra nhà sách với tôi đi.
-Sao tui phải đi với cậu.
-Tại tui muốn cô đi cùng tôi. Đi đi, tôi sẽ bao cô ăn chè.
-Không thêm.
-Đi đi mà, cô muốn gì cũng được.
-Vậy thì đi ăn kem nhé.
-Hử...
-Sao vậy, không muốn thì thôi.
-Không phải, tại tôi bất ngờ quá. Ăn kem thì quá dễ rồi.
-Nhưng thật sự là cậu bao chứ, tui ăn bao nhiêu cũng được chứ.
-Tất nhiên rồi.
-Vậy thì đi thôi.

...

20' sau.

tại nhà Phong Anh.

-Phong Anh, sao giờ này Ân Di chưa về.-Ông Hùng hỏi con trai.
-Sao con biết được.-Phong Anh đang viết viết cái gì đó nên chỉ trả lời qua loa.
-Sao con không về chung với chị.
-Con nói rồi.-Anh ngược mắt nhìn ba mình.-Con nhóc đó mãi mãi không thể là chị con.
-Cái thằng nhóc cứng đầu.
-Với lại, nhỏ đó có chân tự về.
-Ân Di chỉ mới 15t, dạo gần đây, mấy tên cướp đường phố và lừa con nít đem bán làm nô lệ hay luẩn quẩn quanh đây nhiều lắm. Nhỡ con bé bị chặn đường thì sao.
-...-Phong Anh không nói gì nhưng vành tai thì cứ giựt giựt mãi.
-Có khi nào con bé bị bọn chúng dụ dỗ rồi đem bán mất rồi không.-Ông Hùng giả bộ lo sợ.
-Làm gì dễ vậy, nhỏ đó 15, 16 tuổi rồi chứ ít à.
-Chỉ cần bọn chúng biết mà dù dụ con bé đi ăn kem thì chắc chắn chẳng cần biết là ai, con bé cũng đi theo à coi.
-Gi cơ...
-Ân Di mê kem như người ta mê tiền vậy.

-Đúng là điên mà, tự nhiên đang viết cây viết hết mực. Con đi mua mấy cây viết đây.

Phong Anh vội cầm cây viết trên tay đứng lên rồi mạnh tay ném vào xọt rác đựng giấy và nhanh chóng đi ra ngoài. Ông Hùng tiến lại xọt rác lấy cây viết ra và viết lên tay mình, một vết mực xanh đậm hiện ra trên tay ông Hùng. Ông Hùng cười cười, lắc đầu nhìn con. Thằng nhóc, giống ai không biết.

14. Chương 14

10p sau đó, ở nhà sách thành phố.

Chí Huy cầm 2 cuốn sách tham khảo ra quầy thu tiền. Sau khi thanh toán xong 2 cuốn sách, cậu ta quay lại gọi Di:

-Nhà quê, về thôi.

Không nghe hồi đáp từ nhà quêm cậu ta khó chịu để 2 cuốn sách ở quầy thu tiền rồi nhờ người ta gói lại. Xong, cậu ta đi lại chỗ Ân Di.

-Nhà quê, về thôi.

-Tui đang tìm sách mình thích mà.

-Cái dãy này là truyện tranh cơ mà, làm gì có cuốn sách nào.

-Nhiều chuyện quá, cứ coi nó là sách đi, có chết ai đâu.

-Cái con nhóc này...Mà giờ cũng trễ lắm rồi, tôi còn phải về.

-Đợi tí đi.

-Được rồi. Cô đang tìm sách gì, tôi tìm phụ cho.

-Không biết nữa.-Ân Di trả lời tỉnh bơ.

-What!!...không biết mình cần sách gì như cô chắc kiểm tới sáng mai chưa thấy quá. Bộ cô không thấy cái thân nhà quê như cô đang làm hao tổn thời gian vàng bạc của tôi sao.

-Nhưng tôi đang tìm sách.

-Chết tiệt, vậy cô cứ ở đó mà tìm sách đi, tôi về đây.-Huy nói rồi bỏ đi.

Ân Di nhanh tay nắm lấy áo Huy:

-Thế còn KEM của tui.-cái mặt Ân Di nhè ra, rõ lắm nũng.

-...-Huy nhìn nó, đỏ cả mặt.

-Tui không tìm nữa, đi ăn kem đi.

Huy vội bỏ ra ngoài, Ân Di chẳng cần đợi gọi vội chạy theo. Nhìn cậu bạn mặt đỏ bừng, cứ tưởng Huy còn giận nên nắm tay Huy lại, cậu ta giật mình, vội rút tay lại:

-Làm cái gì vậy.

Cô nhóc cười cười:

-tui đùa chút thôi mà, sao cậu giận dai quá vậy.

-Ai mà thêm giận.

-Cái mặt đó mà bảo không giận (,)

-KHông, không phải. Đi ăn kem đi.

-Bravo, happy...very happy...I love you...- Cô nhóc mừng rỡ, la lên vui sướng.

Vì mừng rỡ quá đáng nên không biết ai đó đang hối hận vì đã hứa đưa cô đi ăn kem. Đúng là khiến người ta xấu hổ lắm.

Cả hai cùng bước vào một cửa hàng bán kem. cửa hàng này khá dễ thương, màu sắc tươi tắn, Ân Di nhanh chóng tìm thấy một chỗ ngồi lí tưởng, ngay cạnh cửa sổ, nơi là chỉ cần đưa mắt nhìn ra ngoài là thấy ngay 1 cây kem ốc quế to đùng đang xoay vòng vòng bên ngoài. Cả hai vừa ngồi xuống ghế thì 1 cô bồi bàn bước ra, hỏi với giọng nói ngọt ngào như kem sôcôla:

-2 em dùng gì.

-Cho 2 ly kem...

Huy chưa nói xong thì Ân Di cướp lời:

-cho em 3 Ly kem dâu sữa, socôla hạnh nhân và...và...Vani có dâu tươi. cho em một trái dừa tươi nữa.

Cô bồi bàn cười cười rồi bỏ đi.

-Cô gọi gì nhiều quá vậy.

-Bộ cậu tiếc tiền hay sao.

-Làm gì có.

-hjhj...-Linh nở một nụ cười dễ thương như kem dâu, ngọt ngào như socôla.

Chí Huy nhìn Ân Di, khuôn mặt bỗng chốc đỏ lên đợt 2, cậu ta quay mặt ra ngoài, nói:

-Xấu hoắc, đừng cười nữa, cô có biết như thế là xúc phạm người nhìn không hả.- nói vậy nhưng trong đầu lại nghĩ khác ” sao tự nhiên bữa nay nó dễ thương dữ zậy”.

-Ồ...-Ân ngơ ra- Huy, cậu giống em họ tui ghe đó.

-Em họ cô??? lại là em họ cô. - cậu ta cố lấy lại bình tĩnh.-sao mỗi lần tôi chê cô thì lại bảo tôi giống em họ cô. Hay là đến em họ cô cũng nói cô xấu giống như tôi nói cô. Chứ 1 perfect man như tôi sao giống em họ cô được.

-Em họ tôi...cậu ta...-Di nói- Cũng không hẳn là em họ, nó lớn hơn tui 1 tuổi và chả bao giờ gọi tui là chị đang hoàng cả.

Bầu không khí bỗng trở nên buồn bã, nhưng chẳng kéo dài lâu, 30 giây sau, cô bồi bàn đem ra 3 loại kem và 1 trái dừa sim ra kèm theo câu nói:

-chúc quý khách ăn ngon miệng.

Ân Di nhanh chóng lấy lại cảm xúc ban đầu, nhanh chóng kéo hết về phía mình và cảm ơn cô bồi bàn. Huy nhìn Ân Di, phát hiện ra cô nhóc chiếm hết cả 4 thứ, liền nói:

-Sao cô lấy hết vậy.

Cô nhóc vội lấy tay che lại:

-Muốn ăn thì mua cái khác, cái này là của tui, tất cả, tất cả.

-Cô điên à, ăn hết 3 ly kem, muốn chết hả.

-Ăn 10 ly chắc gì đã chết, 3 ly nhằm nhò gì.-nói rồi ,Di nhanh chóng cho 3 thứ kem, mỗi thứ 1 muỗng vào miệng giống như đã đánh dấu cho người ta biết rằng cả 3 ly kem này là của Di.

-Còn trái dừa.

Ân Di vội kéo lại, và dùng ống hút, hút một hơi thật sâu.

-xong, cái này cũng của tui.

-Con nhóc này.

Ân Di cười cười, rồi quay mặt liếc nhìn ra ngoài cây kem đang quay quay, và chỉ tay ra ngoài:

-Lần sau sẽ là cái đó...

Vừa nói dứt câu, tay còn chưa hạ xuống thì mục tiêu trước mắt chính là Phong Anh. Vừa thấy Phong Anh, Ân Di vội bỏ tay xuống. Biết rằng Anh đã phát hiện ra mình nên cô nhóc cô ăn nhanh hết mấy ly kem.

-Này, ăn từ từ thôi. tôi không dành ăn với cô đâu.-Huy nói.

Cô nhóc chén sạch 3 ly và bắt đầu tới trái dừa, vừa mới đưa miệng vô hút, Phong Anh đã bước vào tới nơi:

-12h30 rồi biết không hả...báo hại tôi đi tìm cô...nhãi ranh.

-Em họ, chị đi với bạn tí thôi mà.-Ân Di cười cười nói.

-Ơ, anh là...-Huy nhìn Phong Anh, không ngờ lại gặp được hội trưởng hội học sinh.

Phong Anh liếc nhìn Huy rồi quay lại nhìn Ân Di:

-Về nhanh, còn ăn cơm nữa.

-Nhưng mà, còn trái dừa...-Di nói.-Chị chưa uống xong.

-Nói cho cô nghe 1 lần nữa, tôi không phải em cô.- Phong Anh trước mặt fan, ráng giọng nói 1 cách nhẹ nhàng nhưng không kém phần oai phong.

-Hội trưởng...Anh là hội trưởng Phong Anh phải không ạ.-Huy nói.

-Phải,nhóc là.?

-Em là đàn em của anh, cho em xin chữ kí đi.-Huy như biến thành 1 con người khác.

-Này...này...-Di không còn tin vào mắt mình nữa.

-Xin lỗi, nhưng tôi cần phải về rồi.

Nói xong, Phong Anh kéo Ân Di ra khỏi tiệm kem rồi đi mất. Huy đứng ngơ ra đó rồi như nghĩ ra 1 điều gì đó, cậu ra vui mừng la lên:

-Có cách rồi.

Chẳng biết cậu ta có cách gì, cho việc gì mà trông vui mừng ra mặt. Lấy 100000 trong bóp bỏ lên bàn, nhưng chưa bước ra ngoài thì thấy Ân Di chạy vô:

-Biết ngay là cậu tính bỏ phí mà.

Chẳng cần quan tâm đến kẻ nào đó mất chữ A mồm chữ O đang đứng cạnh đó mà uống sạch trái dừa chẳng cần ống hút, đã vậy còn lấy tay quệt miệng và nói:

-Đúng là đồ nhà giàu, không biết uống phí là gì. Có khối kẻ không có cơm mà ăn đấy.

-Không phải cô về rồi hả.

-Tui còn chưa uống hết trái dừa sao về được.

-Này, đồ nhóc con.-Phong Anh chạy vào.-Biết ngay là lên vào đây mà, muốn ăn thì về anh đây mua cho.

-Nhớ nhá, em hứa đi.

-Im đi, ai là em của cô.

-Nhưng mà.

-Không nhưng nhì gì hết.

Phong Anh ôm ngang hông Ân Di, vác cô nhóc lên vai rồi đi ra ngoài. Huy nhìn theo cái bóng Anh bước ra ngoài, trong đầu suy nghĩ về những hành động của hội trưởng.

“sao có thể như thế được...”

-Hội trưởng....hội trưởng đúng là quá cool mà, mình phải học theo hội trưởng mới được.

15. Chương 15

Phong Anh và Di trở về nhà trong tình trạng kẻ lớn mặt mũi sa sầm, tái mét còn kẻ nhỏ thì đang nằm gọn trên vai kẻ lớn, ngủ lịm chẳng biết trời trăng mây đất là gì hết. Mà điều quan trọng là 2 cái kẻ này đi tới đâu mùi hôi bay theo tới đó. Vừa thấy con, ông Hùng ở cửa hàng cũng tò mò mà chạy về.

-chị con sao thế?-Ông Hùng hỏi.

Phong Anh ném ánh mắt hình viên đạn về phía cha mình rồi bỏ vào nhà. Anh tiến nhanh đến phòng ngủ, và ném Ân Di không thương tiếc vào phòng, xong xuôi, bỏ đi vào phòng tắm. 20p sau, Phong Anh ra ngoài với khuôn mặt hậm hực, khó chịu bước vào phòng. Ông Hùng vội theo hỏi:

-Cả hai có chuyện gì thế?

-Con nhỏ đó...nó...

-Rất cuộc là có chuyện gì?

-Con tìm thấy nó trong tiệm kem ZIZi gần bến xe.

-Hả, nó ăn kem hả.

-Ăn 1 ly còn đỡ, theo như con thấy, nhỏ đó ăn tới 3 ly mà còn là ly cỡ lớn nữa, rồi uống sạch 1 trái dừa.

-KHông phải chứ??

-Sao vậy ba. Đúng là bất thường nhưng sao ba kì lạ vậy?

-Ân Di không thể ăn kem được, hệ tiêu hóa của con bé không cho phép nó ăn đồ lạnh.

-Có loại bệnh đó nữa hả trời.

-Rồi sao nữa??

-À...à...Nó lý quá nên con đành bắt trước trong phim, vác nó về, không ngờ nó nhẹ vậy. Ra ngoài bến xe tự nhiên nó cứ ho mãi rồi la đau bụng, con chưa kịp bỏ xuống thì...thì...thì nó ới hết ra áo con.

-Hix...-Ông Hùng xem chút phụt cười, nhưng biết tính khí khó chịu của con trai nên cô nén- Vậy rồi con làm gì?

-Con bỏ nó xuống thì thấy nó nằm bẹp luôn. Công nó thì không được nên vác về luôn.

-Thôi, hiểu rồi. Con chấp chị làm gì, chị ăn nhiều kem như vậy chắc mệt lắm rồi, giờ con xuống ăn cơm đi.

-Thôi, con đi ngủ đây. Bực cả mình.

-Cái thằng ngoan cố này. Vậy thì đi ngủ đi, dậy ăn sau cũng được. Ba đi ra ngoài cửa hàng đây.

16. Chương 16

Lại 1 ngày nữa trôi qua.Con nhóc Ân Di chẳng xem một ngày nào là quá khứ cả. Nằm cả 1 ngày thì ngày hôm sau khỏe lại như thường, mới có 5h sáng đã sang phòng gõ cửa đình tại nhức óc.

-Anh ơi, dậy đi, đi học nào.

Từ trong phòng, 1 tiếng trả lời mang đầy sát khí vọng ra ngoài:

-Ầm ỉ cái gì, ranh con.

-Thì đi học.-Nó tiếp tục nói.

-Mới 5h sáng, cô lên trường học với ma à.

-Hức, biết rồi mà.

Nói rồi, Ân Di hậm hực bỏ đi. 6h sáng, cô nhóc tiếp tục gõ cửa lần nữa.

-Anh ơi, nhanh lên, trễ học rồi.

-Ranh con, im lặng được không hả.

-Trễ rồi đó.- cô nhóc không bỏ cuộc, cứ reo réo ngoài cửa suốt.

-Tai cô có vấn đề à?

Kèm theo câu nói nói đó, là tiếng mở cửa, Phong Anh bước ra, áo trắng thẳng tưng, bỏ thùng dằm hoàng, chỉ có điều...quần tây quên cài nút. Ân Di vô tình nhìn thấy, mặc dù không có gì kinh khủng lắm, nhưng cô nhóc vẫn la toáng lên:

-Á Á... Anh, em biến thái quá đi.-Ân Di vội bỏ chạy về phòng.

-Biến thái....Gì chứ...con nhóc này...Không thể tin được, nào nó chứa cái gì vậy chứ. Trời ơi là trời... Ân Di... cô dám...Đồ con nhóc đáng chết...

17. Chương 17

30 phút sau, cả hai có mặt trên trường. Ân Di chẳng màng gì đến hội trưởng tội nghiệp bị mình cho là biến thái đang nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống, cứ thế bỏ về lớp. Chưa bước chân vào lớp thì tự nhiên, cô nhóc cảm thấy có cái gì đó nhột nhột sống lưng, hít một hơi thật sâu, Di bước vào lớp. Vừa đặt chân vào phía trong thì Chí Huy từ đâu bay đến, diện kiến ngay trước mắt:

-Ân Di, hội trưởng là anh Di hả?

Vừa nghe câu hỏi của Huy xong, máu trên khắp cơ thể như chảy ngược lên trên đầu, cả cơ thể tự nhiên bủn rủn cả ra. Cái tên mà cô nghĩ chỉ có thể trở thành địch thủ kia tự nhiên nói chuyện xưng hô bằng tên với cô. Tự nhiên bây giờ cô muốn bị gọi là nhà quê hơn. Ân Di cô giữ bình tĩnh, trả lời:

-KHông phải.

-Không lẽ là người yêu.

-Never.

-Vậy chắc là họ hàng gì rồi.

-không.

-Vì Anh là em họ tui.

-Ủa??? cái gì kì quá vậy?? Di bảo không phải họ hàng mà.

-Thì đúng là đâu có họ hàng gì.

-Ân Di...cô làm cho cái đầu tui sắp nổ tung ra rồi nè.-Huy sốt ruột.

Ân Di thở phào ” rốt cuộc cũng trở lại bình thường,may quá”. Cô nhóc bắt đầu giải thích:

-Này nhá, ba tui là anh em kết nghĩa với ba của Anh, ý tui là hội trưởng của cậu đó. Nên tự nhiên tui trở thành chị họ của Anh thôi.

-Hở??? có kiểu họ hàng vậy nữa hả trời?

-Ừ, tui cũng chả hiểu, người lớn nói sao nghe vậy thôi.

-Mà nhà cô ở đâu thế.-Huy hỏi.

-Ừm, nhà tui ở London, ở bên Anh ấy. Ba tui gửi tui quá đây học, giờ thì tui ở nhà của Anh.

-Cái gì??? cô được ở chung nhà với hội trưởng...

-Nhỏ thui!! cậu muốn gây sự chú ý họ tui hả?

-Mình đứng ngoài này, nói không ai nghe đâu.

“cái tên này ‘bình thường’ thấy sợ à. Đứng ngoài này nói chuyện thì chẳng khác nào cái trung tâm cho người ta ngó vào xem”

-Ê, Huy. Bộ cậu là gay hả, sao quan tâm đến đàn anh nhiều thế.-Ân Di nói.

-Này, cô vừa mới nói gì thế? phát ngôn không biết suy nghĩ hả?- Huy nhìn Di bằng đôi mắt chứa tia lửa điện.

-Làm như tui sợ quá, muốn nghe chứ gì? tui hỏi ” Bộ cậu là gay hả?”.

-Con nhỏ này...-Huy tức mình, lôi Di ra ngoài hành lang để tránh ánh mắt nhòm ngó của cả lớp.-Nói cho cô biết...Tôi LÀ BOY CHÍNH HIỆU ĐÓ NHÉ...

Di nhún vai:

-Xạo, cậu giả bộ chứ gì. Rõ ràng là cậu đang thể hiện sự quan tâm thái quá đối với đàn anh đấy. Chắc chắn là GAY.

-Im ngay, tôi quan tâm tới hội trưởng vì anh ấy là Idol của tôi. là mẫu người lí tưởng tôi học theo.

-What??

-Cô không thấy hội trưởng học rất giỏi, tính cách rất cool lại là mẫu người thành đạt nữa hả.

“ha...ha...ha...,thành đạt à, nhỏ nhen thì có”-Di cười thầm trong bụng.

-Nói gì thì nói, cả trường này chắc chắn không có thằng con trai thứ 2 như cậu.

-Đương nhiên, vì chỉ có tôi mới đủ thông minh để học theo hội trưởng thôi.

-Ý tui là cả trường này không thằng con trai thứ 2 bị “gờ ay” như cậu.

-Này, cô vừa phải thôi nhé, tôi là boy chính hiệu đó.

-ủa, tui có nói cậu GAY nữa hả, tui nói “gờ ay” mà...

-Cô dám...thực sự cô không tin tôi là đàn ông chính hiệu sao.

-Hza!!!, tui chỉ thấy trước mắt là 1 ĐÀN ONG CHÍNH HIỆU THUI.

-Cô...

-hehe...tui đâu có sợ..c.....

Ân Di chưa kịp kết thúc câu thì bị tấn công đột ngột làm cô nhóc ngớ người ra. Một ngụm hôn chuồn chuồn nước lướt trên má Ân Di.

-Oái, cậu làm cái quái gì thế hả.-Ân Di nhanh chóng lấy tay áp lên má, tay kia xô Huy ra, khuôn mặt bất giác đỏ như gấc chín.

-Giờ thì tin chưa, nếu là gay, tui thèm mà hôn cô chắc.-Huy vừa xấu hổ vừa tự tin vì nghĩ rằng mình đã đánh gục được cô nhóc.

-Vậy giờ cậu là boy chính hiệu 100% thì thèm hôn tôi à?

-ơ...ơ...HẢ????!?!?!-Huy đơ vài giây rồi quát lên-ai...ai...ai mà thèm...chẳng qua...tôi chứng minh...cho cô thấy tôi là con trai thật chứ bộ.

-Ngụy biện.

-Được rồi, nếu chưa tin tôi là con trai.-Khuôn mặt Huy đỏ lên. Cố gắng đưa mặt mình sát vào mặt Di.- vậy lần này...là...là...môi nhá...

-Không được...-Di xô Huy ra-tin rồi, tôi tin rồi...cậu là con trai 100%, còn là cao thủ nữa. Tui sợ rồi.

-Hahaha...phải vậy chứ.

Vừa lúc đó, 2 con nhỏ Fan cuồng của Huy đến, vừa thấy Huy đã sẵn tới, hỏi:

-Huy ơi~! Huy thấy chiếc vòng tay này của Vy có đẹp không.

Huy nắm lấy bàn tay cô bạn đó đưa lên nhìn, rồi cố ý khen cho Di thấy:

-Đẹp thật, nhưng bàn tay của bạn còn đẹp hơn chiếc vòng này.

-Aaa...vui quá đi...Huy khen tớ đẹp kìa.- con nhỏ đó mừng rỡ nắm lấy tay nhỏ bạn bên cạnh.

Huy liếc nhìn Di, cô nhóc tự nhiên vội vã bỏ đi chỗ khác, khuôn mặt bình thản như không có chuyện gì. Huy đắc ý ” haha, chắc chắn là cô ta ghen rồi”. Trong khi đó, cô nhóc đi nhanh xuống dưới cầu thanh, tay áp vào hai má, tim đập thành thành:

-hicc...may quá, xem tí nữa mình đã phụt cười vì con nhỏ đó rồi. giờ nghỉ lại..ha.haha....cái vòng đó mà hần khen đẹp... Hix...xấu hơn mấy chiếc mình thấy ở cửa hàng trang sức ở london nữa. ...ha.ha....tên ngốc đó....khiêu thẩm mỹ cũng không có....đúng là đồ ngốc vô dụng.Hix...mà cái tay con nhỏ đó, ốm nhách, xanh lét à...thấy ghê vậy mà cũng khen đẹp. Chẳng thà đi khen cái cột nhà còn hơn.

18. Chương 18

Lại 1 ngày với 5 tiết học dài đằng giặc, không biết ai xếp lịch mà 3 môn Ân Di chán nhất ” 2 tiết văn, 1 tiết sử và 2 tiết lý” xếp chung 1 ngày nữa. Với 1 đứa lớn lên ở Anh như cô nhóc thì 1 ngày học 5 tiết tiếng anh là ước mơ lớn nhất trong cuộc đời học sinh rồi, bởi vì cần gì phải học, cô nhóc biết hết rồi. 11h25... tiếng chuông báo hiệu giờ ra về reo lên, cứ như là tiếng chuông phục sinh vậy, Ân Di như sống lại, vươn vai 1 cái rồi nhanh chóng xếp sách vở ra về. Chưa ra khỏi bàn thì đã có kẻ mai phục ở đó, gọi cô nhóc 1 cách ngọt xớt:

-Di ơi

....

Da gà da trâu của cô nổi lên khắp người, Di rùng mình 1 cái, cái tiếng này hiếm khi nghe thấy mà đã nghe thì sức công phá cực kì cao, khiến người ta như muốn lạnh cả sống lưng. Ân Di quay mặt nhìn chủ nhân tiếng gọi đó, chẳng ai khác ngoài tên ăn không ngồi rồi, suốt ngày rảnh chuyện hỏi về hội trưởng hội học sinh-Trần Chí Huy. Ân Di khó chịu hỏi:

-Muốn gì?

-ngày mai thứ 7, Huy lên nhà Di chơi được không?

“sax...cái tên này, tự xưng xưng hô bằng tên không biết ngược”.

-Lại nhà tui làm gì?

-Chơi thôi.

-Sorry nhá, nhà tui ở bên ANH ấy.

-Không phải, ý Huy là nhà Di đang ở kia.

-Đẹp, tui không rảnh tiếp ông.

“cái con nhỏ xác xược, thiếu gia ta đây đã hạ mình vậy mà mi dám từ chối”

-Đi mà...!!!

-Không.

-100.000 nhá.

-làm như tui là ăn xin không bằng.

-200.000 thì sao.

-...-suy nghĩ

-vậy 500.000 nhé.

Tuyệt chiều cuối cùng rốt cuộc cũng đã sài tới, đối với 1 kẻ mê tiền như mê kem như Di thì chẳng thể nào cưỡng lại nổi. Trong phút chốc, cô nhóc nhanh chóng biến thành 1 người khác, vui vẻ nói:

-a, được rồi, được rồi. Thực ra thì tui cũng muốn mời bạn tới chơi.

“Đồ con nhỏ ham tiền, nó đúng là sói đội lớp cừu mà”.

Ấn Di khuôn mặt tươi cười, tay đưa ra.

-Gi?-Huy hỏi.

-500K

Huy miễn cưỡng lấy tiền đưa cho Di, cậu ta không tiếc 500k mà chỉ là không muốn đưa tiền cho con nhóc như Di.

-Thôi, bye bye nhá, mai nhớ đến sớm nha.- Di cất tiền vào cặp rồi đi ra ngoài.

-Khoan, chờ đã.-Huy gọi Di lại.

-Cô phải chỉ đường cho tôi chứ, tôi đâu biết nhà hội trường.

-hả? Câu ình là fan của Anh mà không biết nhà người ta hả.

-chẳng lẽ mấy con nhỏ bây giờ mê ngôi sao hàn quốc cũng biết nhà mấy tên ngôi sao ấy hả.

-Hừ. cậu biết đường Hai Bà Trưng không?

-Biết, nhà tôi ở đầu đường đó đấy. bên phải.

-HẢ, hóa ra cái nhà to ơi là to, đẹp ơi là đẹp đó là của cậu hả?

-Đương nhiên rồi.-Huy tự mãn.

-Wa, vậy là cùng đường rồi, cậu biết cửa hàng tạp hóa Lâm Thái Hùng Không.

-Không, à, mà hình như từ nhà tôi cách mấy trăm mét có 1 tiệm tạp hóa nhỏ thì phải. Nhìn nó tồi tàn quá nên tôi không quan tâm lắm, nhà tôi chỉ dùng đồ trong siêu thị thôi.

“ha..ha...dám nói tồi tàn cơ đấy”-Cái tiệm tạp hóa TỒI TÀN mà cậu nói là cửa hàng của cái ông để ra Phong Anh đấy.

-Cái gì, căn hộ tí xúu bằng cái lỗ mũi ấy sao hợp với hội trường được.

-Bằng...bằng...cái gì cơ. Cái tên này, cậu tìm đâu ra người có lỗ mũi bằng ngôi nhà hả.

-biết rồi, tôi lỡ lời, được chưa.

-Hừ. Đó chỉ là cửa hàng, còn nhà ở thì ở bên trái đường, từ cửa hàng đi xuống mấy căn nữa. Căn nhà có dàn hoa tigon ấy. Tui ở đó đấy.

-Trước cổng trồng ba cái cây hoa dây leo, đúng là sở thích của mấy đứa quê mùa như cô.

-Phải rồi, quê mùa, Dàn hoa đó của HỘI TRƯỞNG của cậu đấy.

-A~~ Trước cổng có dây leo, chắc tôi phải bắt chước mới được, đúng là 1 cách sống trang nhã, hòa hợp với thiên nhiên mà. Nó thật sự rất hợp với người có tính điềm đạm như hội trưởng.

“Đúng là cái tên 2 lưỡi mà.” -vậy nếu muốn qua chơi thì 7h nhớ sang nha.-Ân Di nói rồi bỏ về.

[trong lúc đó]

Phong Anh về đến nhà, ông Hùng đang tỉa từng chiếc lá của dàn hoa tigon. Anh ta khó chịu, đi qua cổng, rồi quay lại nói:

-Thấy ngứa mắt quá, nghĩ sao đã là đàn ông lại còn đi trồng ba cái thứ hoa dây leo lên cổng, lại còn chăm sóc tỉ mỉ.- Phong Anh bứt một đoạn dây leo đang trổ hoa vứt ra ngoài.

-Oái, con yêu, Sao con lại đối xử với dàn hoa cưng của ba như vậy hả.

-Hừ, có ngày con đem tui nó đi thiêu hết.

Nói rồi Anh đi vào nhà.

-Hix, cái thằng này. sao nó không giống mình gì hết zậy trời. đến một chút hào hoa phong nhã như mình hồi trẻ cũng không có. hix.

19. Chương 19

Thứ 7 ơi, cuối cùng em cũng đến.

7h sáng.

-Chết tiệt, nhà gì có cái chuông cửa bấm hoài không kêu, đã vậy đợi hoài không có ai ra mở cửa.

Huy bực mình gọi điện thoại cho Di 5, 6 cuộc nhưng chẳng thấy bắt máy. Cậu ta đến đây từ 6h30 để chuẩn bị tâm lí, rồi cứ chờ ngoài đấy hết 30p, xong đến lúc 7h mới bắt đầu nhấn chuông thì chả nghe tiếng chuông gì cả, đã vậy sáng sớm chẳng thấy ai ra mở cửa. Huy tức quá, chửi thề trong bụng:

-Bộ cô là heo hay sao mà ngủ tới giờ này chưa dậy không biết.

Vào thời điểm đó, Ân Di đang chạy bộ buổi sáng cùng Phong Anh, chẳng biết hôm nay sao tự nhiên bắt Anh dậy sớm chạy bộ, mà chạy ra tận bến xe rồi lại vòng về. Điện thoại thì chẳng mang, cứ để trong phòng. Ân Di đang chạy thì mấy cú ngứa ngứa lỗ tai sao sao ấy, cứ như có ai đó đang thăm chửi mình, nhưng cô nhóc thắc mắc mãi, mình ăn ở tốt thế này, ai lại ghét mình chứ. Có lẽ, cô nàng đã quên mất thiếu gia nhà ta đang phải đợi mình nhỉ. Đang chạy thì tự nhiên Ân Di dừng lại (lúc này cách nhà 300m). Phong Anh quay lại, thúc giục Di:

-Nhanh lên cái đi.

Phong Anh nắm lấy tay Di kéo đi, mặc cho cô nhóc cô vùng vẫy.

-Mua cho chị cây kem ốc quế sữa dừa đi.

-Im ngay, tôi đây thừa biết cái bệnh của cô rồi.

-Không biết đâu, em không mua cho chị, chị không cho em về đâu.-Di nhõng nhẽo.

-Cô mà không về thì lần sau chạy bộ một mình nhé!

-Hức...Phong Anh, em ăn hiếp chị. hu huhu aaa~~

-Trời ơi là trời, tức chết đi được. Cô nín đi. Cô không ăn được kem, tôi mua cho cô để bị ba mắng cho 1 trận hả.

-Hok sao đâu, ăn ít không sao đâu.

Phong Anh nhìn Di nghi hoặc:

-Thật không sao?

-uk uk....

-Thôi được, vậy thì mua cho cô.

Phong Anh đi lại chỗ tiệm kem, Di đi theo:

-lấy cho tôi...

Phong Anh chưa nói hết, thì Di chen vào:

-cho em 1 kem ốc quế 1 viên vani, 1 viên socola và 1 viên dâu có sữa và dừa tươi, cho em 1 quả dâu và 1 quả anh đào nữa.

Cô bán hàng ngậy người ra cười cười, quả thực chưa thấy ai mua kem như Di cả, Phong Anh nhanh chóng lên tiếng:

-Đừng có được voi đòi tiên, đã nài nỉ người ta mua cho rồi mà còn đòi hỏi này nọ. Chị lấy 1 cây kem ốc quế vani dừa sữa, cây bình thường thôi.

Cô bán hàng vui vẻ lấy kem cho khách rồi đưa cho cây kem cho Phong Anh:

-5000 em.

Phong Anh lấy 20000 trả tiền cho cô bán hàng rồi đưa cây kem cho Di. Cô bán hàng tươi cười thối tiền lại cho Anh. Phong Anh khẽ liếc nhìn đồng hồ trong tiệm, thấy chỉ 7h05.

-qua 7h rồi.

-hả.-Di giật mình.-gì vậy?

-về lẹ đi, hôm nay tôi có hẹn, tại con nhóc nhà người không đấy.

-Chị có làm gì đâu.

-hừ, về nhanh cho người ta nhờ.

-Nói dứt, Phong Anh nắm tay kéo Di chạy về. “Chắc, 7h10, vẫn còn 5phút nữa mới tới nhà” Phong Anh có lẽ vì lo cho cuộc hẹn nên không thấy mệt, còn cô nhóc Ân Di thì mệt đến tái xanh mặt mũi. Cũng chẳng phải vì phải chạy nhanh và lâu mà là vì chạy nhanh trong tình huống ” sáng giờ chưa có gì vào bụng, đến cây kem chưa ăn đã phải chạy”.

-NGHỈ TÍ ĐI, MỆT QUÁ À.-Di hét lên.

Phong Anh dừng lại, bắt đầu thở dốc, còn Ân Di, chẳng còn biết trời đất gì hết, nằm dài ra đường, cặp mắt mở to, khuôn mặt từ xanh lét từ từ đỏ ửng lên, mồ hôi dễ dãi chảy ra. Cũng may đường này là đường nhỏ, ít có người qua lại, nên không mấy xấu hổ.

-Nghỉ nhiều được rồi, học...học...Nhanh về đi, tôi mà trễ hẹn là tai cô đó.

-Em ác quá...chị ...học...học...c...chị đang mệt...lắm...mà....

-Tức thật...Ủa mà cô nằm vậy còn cây kem đâu rồi, ăn rồi hả.

-Ồ...kem....?!!??

Đến lúc này, mọi cơn mệt mỏi bay đi đâu hết, Ân Di ngồi bật dậy, quay qua quay lại rồi òa lên khóc:

-aaa....mất tiêu cây kem của tui rồi...huhuhu...a.a...a....

-Im giùm cái đi, người ta nhìn vào lại tưởng tôi ăn hiếp cô.

-Kem của chị..>

~

-Đẹp đi, khi khác tôi mua cho.-Phong Anh bắt quá đành hứa lèo.

-Thật không???

-thật.

-Hức...chân chị nó bủn rủn hết rồi, đứng lên không nổi.

-Tức chết đi mà.-Phong Anh ngồi xuống, đưa 2 tay ra sau lưng.-leo lên đi, tôi công cho.

Ân Di không cần suy nghĩ, leo lên lưng Phong Anh, vòng tay lên phía trước quàng vào bờ vai săn chắc của Phong Anh, rồi cười như 1 đứa con nít. Ngay tại lúc đó, thời gian như ngưng đọng, không hiểu sao, khuôn mặt Phong Anh có chút thay đổi. Ân Di nói:

-Anh, Lưng em ấm áp như lưng ba Di vậy. hồi nhỏ Di thích nhất là được ba công.

Khuôn mặt Phong ANh bỗng chốc đỏ ửng lên, không hiểu là do chạy mệt cộng với trời bắt đầu nắng hay là vì một lí do nào đó...chẳng hạn...sự rung động của một thằng con trai...Nhưng, anh luôn nghĩ rằng...đó là 1 điều cấm kị “Anh chị em không thể có tình yêu với nhau”.

20. Chương 20

7h20

Phong Anh “vác” cái ” của nợ” trên lưng về đến nhà, khuôn mặt biến sắc, đôi mắt đờ đờ, sáng giờ chưa ăn sáng mà phải vừa tập chạy bộ vừa vác thêm 43 kí trên vai về nhà. còn khoảng 2 căn nhà nữa là tới, dàn hoa tigon đã xuất hiện cộng thêm vào đó là 1 bóng dáng quen thuộc và 1 bóng dáng hơi hơi quen, cả Anh và Di la lên:

-Quỳnh Hương/Nhật Huy!!

2 người kia quay lại bắt gặp Phong Anh đang công Di trên lưng, ngay lúc đó, cô gái tên Quỳnh Hương cất tiếng nói có phần run:

-Hội trưởng...

Phong Anh vội bỏ Di xuống và chạy tới chỗ cô bạn của mình:

-Hương, tới lâu chưa, vào nhà đi.

-Ukm, Mình mới tới thôi, à, cô bé đó là...??

-À, em họ mình, vào nhà đi.-Nói rồi, Phong Anh mở cửa kéo Hương vào nhà.

-ôi trời, em họ cái gì, đúng là đồ mê gái.-Ân Di tự dưng bực bội dấy nẩy cả lên. Cô nhóc khuôn mặt hầm hầm bước đến chỗ Huy, khoảng 4 met nữa thì tự dừng, Ân Di la lên:

-Á.

Nhật Huy chạy ngay tới chỗ Di, lo lắng hỏi:

-Sao vậy?

-Hức...-Ân Di ngồi phịch xuống đất, lấy chiếc dép ra rồi ôm lấy chân.- AAA....á... Đau quá đi, ai vút đinh ở đây thế này huhuhu.

Huy như bị điện giật, nhanh chóng ngồi xuống nhắc chân Di lên thì thấy máu chảy ra rất nhiều ở chân, những giọt máu đỏ tươi cứ chảy hoài, xuống dưới gót chân rồi nhỏ xuống dưới đất từng giọt. Cậu ta hoảng quá, không kịp suy nghĩ bế xốc Di vào nhà. Máu ở miếng đệm thịt dưới ngón chân cái vẫn chảy máu ra rất nhiều, rất đau khiến Ân Di không khỏi rơi nước mắt và cứ la lên oai oái.

-Hội trưởng, có chuyện rồi.

Nghe tiếng gỏi, Phong Anh quay mặt ra cửa thấy Huy bế Di chạy vào nhà, trên chân Ân Di còn mang một giòng máu đỏ tươi. Quỳnh Hương thấy máu nên hoảng quá ngất đi. Bây giờ thì Phong ANh giương như

chẳng còn nghỉ ngơi được gì nữa, khuôn mặt ngầy ra như hóa tượng. Thấy Anh như vậy, Ân Di dù có đau cũng vẫn hét lên:

-Đồ ngốc, bế chị ấy vô phòng đi..Á...

Lúc này, Phong Anh tự dừng nghe lời Di răm rắp, nhanh tay bế cô bạn vào phòng Di. Huy đi đến ghế và nhanh tay đặt Di xuống ghế sofa, không may làm cho cái chân đau của cô nhóc đụng trúng cái chân bàn, cô nhóc đau quá, hét lên:

-Á...đau quá....

-Xin lỗi...ÂN Di...không sao chứ?

-Sao bu đây đây rồi nè...hức...-Ân Di co chân lại, ôm lấy chân, miệng quát lên, khuôn mặt mếu máo.

-Xin lỗi mà, thuốc ở đâu vậy.

-Đây rồi.- Phong Anh cầm hộp thuốc nhanh chóng đi tới.

-Hội trưởng!-Huy gọi.

-Nhóc, biết sơ cứu không.-Anh hỏi.

-Dạ, em xin lỗi, em không biết.

Tự Dưng Ân Di trở nên tức giận cái gì đó, đánh vào tay Huy 1 cái rồi nói:

-KHông biết sơ cứu thì thôi, mắc gì phải xin lỗi. Chắc có người còn chưa biết 2 chữ sơ cứu viết làm sao đấy, nên mới hỏi tới cậu.

2 con người, 4 đôi mắt phóng điện vào nhau, chỉ cần nhìn là biết cả hai đang đối đầu với nhau, chắc là tại ai đó còn đang uất ức chuyện cũ nên mới dẫn mặt kiêu đó. PHong Anh nhìn Di gượng từng chữ:

-Nếu cậu không biết thì để tôi.

21. Chương 21

Lời nói của Anh dường như là mệnh lệnh đối với Huy và cũng là LỜI ĐE DỌA đối với kẻ nào đó không biết tự lượng sức mình. Huy thừa biết mình không nên đứng ở nơi này nữa nên đã tìm cách lẩn ra ngoài.

-Vậy em ra ngoài mang chiếc dép của Di vào, nó còn ở ngoài đường.

Ân Di khuôn mặt lo sợ ra phết, trong đầu thầm nghĩ ” chết bà, ở một mình với tên này quá nguy hiểm, thế nào cũng bị trả thù” nên đã nhanh chóng gọi Huy lại:

-ấy ấy~~ Huy, ở đây đi.

-Này “chị họ”, bộ tính để người ta đập phải cái dép còn dính cây đinh ấy hả? -Phong Anh lên tiếng.

-Vậy giờ em ra ngoài.-Huy lên tiếng rồi bỏ ra ngoài.

Căn Phòng tự nhiên được bao trùm bởi 1 màn sát khí cực kì dày đặc, Ân Di nhìn Anh, hối hận về những lời nói của mình, đáng ra cô nhóc không nên giận đầu cá mà lại đi chém đuôi như thế. Cô nàng sợ hãi tưởng tượng ra những cảnh tượng khủng khiếp Phong Anh giành inh, đôi mắt nai vì sợ đã nhắm tịt lại, tự nhiên, cô nhóc cảm thấy bàn chân của mình được nâng lên từ từ, từ từ nhẹ nhàng và đầy sự dịu dàng. Nơi vết thương có cảm giác man mát và tiếp theo là cảm giác nơi rất một xú nhưng vẫn đủ khiến cô nhóc la lên tiếng a~ thật khê. Ân Di bắt đầu hé hé đôi mắt ra và cô nhóc đến tận bây giờ mới biết như thế nào là sự ân cần. Phong Anh thấy cồn, thắm vào bông còn để sát trùng vết thương cho Di, tuy việc sát trùng bằng cồn đôi khi khiến người ta phải la lên vì cơn đau rát từ cồn nhưng với cô nhóc, 1 sự mê trai bỗng nhiên chớm nở trong con người cô. Cô nhóc nhìn Phong Anh mê mệt và thầm nghĩ rằng “Bây giờ thì thực sự công nhận

Anh đẹp trai thật, đôi mắt thật quyến rũ, lông mi dài và dày, chân mày rộng, sống mũi cao, da trắng, còn bờ môi thì rất chi là sexy...MÔI” Ân Di nhìn chăm chăm vào bờ môi của Phong Anh rồi bất giác đỏ mặt quay đi. Bỗng nhiên, Phong Anh ngược mặt lên nhìn Di, trên miệng vẽ lên một đường cong hoàn mỹ.

-a..Á Á Á....

Tiếng la thất thanh của Di vang vọng ra ngoài cửa, nó vang xa và thậm chí chui tọt vào mọi góc ngách trong nhà. Nhật Huy đáng ra là không tính vô nhưng vừa nghe tiếng la thất thanh của Di đã vội chạy vào, trên miệng đầy sự lo lắng:

-Có chuyện gì vậy?

-Một cảnh tượng không mấy đẹp dễ xảy ra. Phong Anh té xuống ghế, tay ôm lấy mũi mình, Ân Di thì cái chân bị thương đang đưa lên cao, các vòng băng lỏng lẻo vẫn còn quấn trên chân. Vừa nhìn thấy Huy, Ân Di vội bỏ chân xuống và co lại, cô nhóc cúi xăm mặt xấu hổ và tự băng bó ỉnh, còn Anh, khuôn mặt hầm hầm đứng dậy.

-Tôi mà bị gãy mũi thì cô phải chịu trách nhiệm đấy, rồi 1 mạch bỏ về phòng của mình.(phòng hiện tại đang ở chứ không phải phòng cũ).

Ân Di liếc nhìn anh rồi quay xuống băng vết thương ỉnh.

-Chuyện gì vậy?-Huy hỏi.

-Idol của cậu dám chơi xấu tui, nên tui mới cho 1 cước lộn xuống ghế.

-Hả?????

...

[mạn phép cho em tua lại ít phút trước: Phong Anh đang băng vết thương cho Di, rõ biết cô nhóc đang nhìn mình 1 cách “thèm thuồng” nhưng vẫn giả như không biết, tiếp tục băng, đến vòng băng thứ tư thì ngược mặt lên nở 1 nụ cười đe dọa và dùng bàn tay đang băng ấn nhẹ vào vết thương, nhưng 1 cái ấn nhẹ cũng đủ tạo ra sức công phá rất lớn. Kết quả của việc trả thù là “tức nước vỡ bờ”, Ân Di đau quá la lên, chiếc chân vốn được đưa lên cao để băng không ngờ duỗi thẳng 1 cái mạnh vào mặt, à mà chính xác là chiếc mũi cao đẹp dễ của Phong Anh và khiến anh ngã ngửa xuống đất, ngay lúc đó, Huy chạy vô và...mọi người biết rồi đấy....]

22. Chương 22

Chân thì cuối cùng cũng băng bó xong rồi, các vết máu trên sàn thì cũng đã được Huy “còng lưng” ra lau sạch. Ân Di thì ngồi chễm chệ trên ghế, Vừa ăn bắp rang bơ, vừa xem phim, lâu lâu lại liếc nhìn “thằng em họ” đang nói chuyện với chị hot girl dụ dăng ở gần đấy, vẻ mặt khó chịu như đang nghĩ rằng ” chết tiệt, bực cả mình, đồ mê gái“. Về phần Huy, cậu chủ nhà ta, vừa lau vết máu vừa thắc mắc ” Lí do gì mình phải đi lau vết máu cho con nhỏ phiền phức ấy“, và sau khi lau xong vết máu, thì lại đến công việc kế tiếp ” làm cái chân và cái tay cho Di“. Cô nhóc cứ lấy cái cớ đau chân, rồi sai bảo Huy đủ điều:

-Huy ơi, tớ khát quá.

-Có chân có tay, sao không tự lấy đi.

-Hức, chân đau quá đi huhuhu

-Hừ, đợi tí...nước nè.

Sau khi uống hết nước rồi thì...

-Huy ơi, đói quá à, tớ chưa ăn sáng...

-Không phải này giờ đã ăn bắp rang bơ rồi sao.

-Ăn cái này sao no.

-Vậy cô muốn ăn gì.

-Gì cũng được. mà cậu nấu hử.

-Mơ à.-Huy rút chiếc smart phone ra gọi cho cửa hàng KFC. -lấy cho tôi 2 phần gà rán cỡ nhỏ...

-Cỡ lớn đi.- Di nói.

HUY đáp lại 1 lần nữa.

-Cỡ nhỏ tới đường hai bà trưng, cửa hàng tạp hóa Lâm Thái Hùng.

Xong rồi anh chàng cất Điện thoại vào túi, liếc nhìn cái bộ mặt xị ra của Di.

-Đừng có tưởng được voi đòi tiên.

-biết rồi mà.

10p sau, Ông Hùng từ cửa hang đi về, cầm trên tay hộp gà rán, vẻ mặt đầy thất vọng.

-Phong Anh, con gọi gà rán hử, thấy người ta đưa tới.

Huy nghe tiếng gọi liền quay ra, thấy ông Hùng, liền chào lễ phép:

-Cháu chào chú, cháu là bạn của Ân Di. Là cháu gọi đó ạ.

-à, bạn của Di.

Ông Hùng vui vẻ cầm hộp gà rán lại, thì thấy cô nhóc Ân Di nhìn mình cười cười, rồi phát hiện ra cái chân bị băng, ông Hùng hoảng hốt:

-Chân con bị sao vậy?

-Dạ, con đạp phải đinh.

-lạnh xương nên vậy đó.

Có kẻ không yên chuyện, ngồi học với bạn cũng xía vô. Ân Di liếc nhìn Phong Anh bằng đôi mắt chứa tia lửa điện, hận không thể chạy tới dạy dỗ thằng em họ này 1 trận. Ông Hùng giao hộp gà lại cho Huy, nhìn tờ hóa đơn, cậu ta rút tiền ra trả lại cho ông Hùng.

-Cho cháu gửi lại tiền.

-Không có bao nhiêu hết, không cần trả đâu.-ông Hùng từ chối.

Huy đưa hộp gà cho Di, cô nhóc nhanh chóng mở hộp ra, thì bị ông chú phát hiện:

-cháu mua cho Di hử?

-vâng, bạn ấy bảo đói.

-Di không được ăn. Bị thương như vậy, ăn vào vết thương sẽ bị sưng lên.

Hix, miếng ăn đến miệng rồi lại phải nuốt nước miếng mà bỏ lại, cô nhóc giờ lại hận cái đinh chết tiệt kia, vì nó mà giờ phải từ bỏ mấy cái món rán, chiên yêu thích. Huy quay lại liếc nhìn Di đắc ý.

-Vậy giờ đành mua cháo ăn cho chắc vậy.-Huy nói.

-Uhm, để bác mua, gần đây có bán.

-Bác cho cháu gửi lại tiền gà đã.

Nói rồi Huy nhét ngay tiền vào trong túi áo ông Hùng. Đúng là cái thằng cứng đầu, kiên quyết trả lại tiền, ông Hùng cũng đành thua.

-Được rồi, mấy đứa ở nhà chơi, bác đi ra ngoài mua cháo đây.

Nói vậy rồi ông Hùng bỏ ra ngoài. Huy nhanh chóng ngồi xuống ghế, lấy hộp gà lại.

-Nghe nói chưa hả, không được ăn.

-Cậu, rõ ràng là cậu không muốn cho tui ăn.

-Chính là vì lo cho sức khỏe của cô thôi, không nghe bác Hùng nói hả.

-hức...

Cô nhóc cứ hậm hực mãi, cho tới khi ông Hùng mua cháo về. Giao hộp cháo cho Huy, Huy đưa lại cho Di.

-Ăn hết đi.

-Cả đời này, thứ tui ghét nhất chính là cháo.

-Ghét cũng phải ăn.

-vậy tui ăn, cậu mua kem cho tui nha.

-KHÔNG ĐƯỢC.

-sao cậu ki bo vậy, lại còn quát lên nữa chứ.

Huy bối rối:

-Có phải tôi nói đâu.

-là tôi đó.-Phong Anh đi lại chỗ 2 người.

-Ăn Di không được phép ăn kem.

-sao vậy?- Huy thắc mắc.

-KHông có nói nhiều, tốt nhất nhóc nên bỏ chữ KEM ra ngoài đi.

-Rồi nhá, gì thì ăn cháo đi.-Huy nói.

-Hức.-Ăn Di hậm hực.vừa dọc dọc hộp cháo, vừa lằm bằm- lằm con gái khổ thật, suốt ngày bị người ta bắt nạt.

-Lo ăn đi.

-biết rồi.

23. Chương 23

Huy ơi, chuyển kênh hoạt hình giùm đi.

-Cô có phải là con nít nữa đâu.

.....

-Huy ơi, lấy nước cho tớ với....

-Huy ơi... lấy hộ tớ hộp bánh qui trong tủ lạnh đi....

-Bực mình quá, bánh của cô đâyn tôi về đây.

Huy mệt mỏi, vẻ mặt đầy vẻ tức giận, đặt đĩa bánh xuống rồi chuẩn bị bỏ đi thì bỗng dưng bị một bàn tay ai đó nắm lấy áo kéo lại.

-Đừng đi mà...

-Bỏ ra, 1 thiếu gia như tôi mà tự dưng phải làm chân sai vặt cho cô, chẳng khác nào osin.

-Giận hả?

-Bỏ ra!

-Không bỏ!

-Cô...

Huy bực bội, nắm tay Di kéo ra, càng cố kéo thì Di lại càng nắm chặt và đương nhiên, Di càng nắm chặt thì Huy lại càng cố gắng kéo tay Di ra mạnh hơn. Bàn tay Di sắp phải rời ra khỏi cái áo của Huy thì cô nhóc có lẽ là theo phản xạ, tay kia nắm ngay tay áo bên kia của Huy kéo mạnh lại, và...Huy mất đà đổ ập lên người Di.

-á...hức...-Di la lên.

Huy khó chịu chống tay lên ghế sofa và ngồi dậy thì bắt gặp đôi mắt rưng rưng nước của Di. Căn phòng chìm trong im lặng, đến nỗi cả 2 nghe được nhịp đập của nhau. “thình thịch...thình thịch”. Khuôn mặt cả hai bỗng chốc đỏ bừng lên, đôi mắt không thể tách khỏi nhau...khoảng cách thật gần...thật gần...

1 bàn tay mang theo 1 sức mạnh kinh khủng nắm áo kéo ngược Huy ra đằng sau, kèm theo lời nói mang sát khí:

-Còn không mau đứng lên!

Chỉ Huy phút chốc xấu hổ đứng bật dậy, cúi đầu:

-Hội trưởng, em về đây.

-Đứng lại đó!-Phong Anh quát.

-Phong Anh, chắc cậu bé chỉ là vô tình thôi, bỏ qua đi.-Cô bạn Quỳnh Hương lên tiếng, rồi đi lại đó.

Bỏ mặc lời khuyên của Hương, Phong Anh tiến đến trước mặt Huy, túm lấy cổ áo của cậu ta, quát trong cơn giận dữ, không biết tại sao lại thế:

-Nhóc, mày vừa làm gì Di?

“Mà...mày...mình không nghe nhầm chứ, câu nói này xuất phát từ miệng của hội trưởng” Chỉ Huy đơ người ra.

Di chống tay gượng đứng dậy, chân đau hơi nhấc lên trên để khỏi chạm đất, tay nắm lấy tay Phong Anh:

-Bỏ cậu ấy ra, em tính đánh bạn chị hả. Ở đâu ra cái thói côn đồ như thế hả?

-Bỏ ra, ai là em của nhóc.-Anh quát.

-Bỏ Huy ra!-Di nói.

-Chết tiệt.

Phong Anh tức giận quá hóa điên, hất tay Di ra, vốn dĩ chân đau, đứng cũng không vững, bị hất một cái cô nhóc té xuống, vết thương bị nứt ra, tiếp tục chảy máu, thấm đỏ cả dải băng trắng, Ân Di la lên rồi khóc, cô nhóc đau quá, khóc rất nhiều, ôm lấy chân. Phong Anh thấy vậy, vội bỏ Huy ra, cúi xuống, cầm chân nó lên, rồi lo lắng hỏi:

-Có sao không.?

-Huhuhu...đau quá đi...h.uh.u.h.u.u....

Phong Anh nhanh chóng tháo dải băng ra, cũng may, hộp y tế vừa nãy băng chưa cắt nên Anh nhanh chóng rửa vết thương, bôi thuốc và băng lại cho Di. Băng xong, Anh nhẹ nhàng bế Di lên ghế. Anh không hề để ý đến đôi mắt ai đó nhìn mình buồn bã. Quỳnh Hương, quay đi:

-PHong Anh, trễ rồi, Hương về nhé.

-Ukm.

-Tôi cũng về đây, cậu nghỉ ngơi đi.-Huy nói.

-Huy, cậu đi rồi ai lấy nước lấy bánh cho tôi.

-Còn muốn là bà chủ?-Huy lườm mắt nhìn Di.

-Thôi biết rồi, đi về cẩn thận nhé!

Huy cúi chào hội trưởng rồi quay đi. Ra khỏi cổng, cũng vẫn còn suy nghĩ đến câu nói của hội trưởng.

24. Chương 24

1 tuần, 2 tuần trôi qua, vết thương vẫn không thể lành được, rất dễ hiểu, bởi cô nhóc không may được chăm sóc bởi 1 tên nhà giàu chẳng biết làm gì và một lên tính tình nóng nảy, khó chịu. Cứ hai, ba ngày Di phải nhờ tới Quỳnh Hương đến băng bó lại vết thương do 2 người kia gây ra, nhưng cũng nhờ thế mà 4 người thân với nhau hơn.

1 buổi sáng chủ nhật đẹp trời, gió thổi nhẹ nhẹ, luồng qua những khóm hoa tigon. Mặt trời thì ấm áp chan hòa khiến cho người ta nhanh chóng xua tan bao mệt mỏi, nhưng không biết từ đâu, 1 tiếng hét khủng khiếp, đặc biệt chói tai vang lên, làm xóa tan đi bầu không khí Yên Bình:

-ÁÁÁ.....AAAAA.....ÁÁÁ...

-Có chuyện gì vậy?

Phong Anh lo lắng từ nhà bếp chạy vào phòng Di, thì thấy Di nằm trên giường, miệng hét dữ dội, tay hươu lung tung, mồ hôi vã ra khắp người, chân đạp giầy giữa đèn mức làm vết thương mới băng lại 2 ngày trước toét ra, máu thấm đỏ cả miếng băng. Phong Anh hốt hoảng chạy lại, lay Ân Di:

-Ân Di, Dii...sao vậy...đậy đi...DI...

Tiếng la vẫn không dứt, cơ thể cô nhóc mặc dù được Anh giữ lại, nhưng vẫn giãy dụa. Bức quá, Phong Anh hét lên:

-DI..i.i.i

-Á...hơ...học học...học...

Ân Di mở toang đôi mắt ra, cả cơ thể mệt lả, đôi mắt như mất hồn. Phong Anh lay nhẹ Di 1 cái và gọi tên cô nhóc “Di” để cô nhóc có thể hoàn hồn trở lại. Đôi mắt của Di từ từ hướng về phía Anh, bây giờ, Phong Anh bắt đầu hỏi, giọng nói đầy sự lo lắng:

-Nhóc sao vậy?

-m...m....

-m,m cái gì?

-hơ, sao Anh lại ở đây?-Bất ngờ Ân Di quay sang hỏi Anh, có lẽ cô nhóc giờ đã thực sự hoàn hồn trở lại.

-Sao trắng cái gì nữa! mới sáng sớm, tôi đang mắc làm bánh thì cô la ầm cả lên.

-A, xin lỗi, tại...

-Tại cái gì?

-oái...đau quá đi, nhức quá...a...a...a...

Bây giờ, sau khi đã hoàn hồn trở lại, cô nhóc nhanh chóng cảm nhận được sự hiện diện của vết thương. Ân Di đẩy Anh ra rồi nhanh chóng ngồi dậy, ôm lấy vết thương, miệng la lên oai oái.

-Thôi, đợi tí, tôi mang hộp cứu thương vào băng lại cho. Lần này không cần đến Hương đâu.

-Ai cũng được, nhanh nhanh đi.

Phong Anh chạy ra ngoài, vài giây sau đã ôm hộp y tế vào. Anh nhẹ nhàng ngồi bên giường, nhắc chân Di lên, dịu dàng tháo từng miếng băng dỡ ra, dùng thuốc sát trùng thấm vào bông gòn lau chỗ vết thương, Ân Di cầm lòng không được, hét lên đau đớn, khiến cho ai đó muốn điếc cả tai, sau đó:

-aaaaa....

-hix, chị đang cắn chặt răng mà, sao lại có tiếng la.-Ân Di nước mắt nước mũi, ngơ ngác hỏi.

-Nhóc, cô dám cấu tay tôi.- Phong Anh ôm lấy bắp tay trái mình.

Hóa ra sau khi cô nhóc la lên, răng nghiến chặt lại, mắt nhắm nghiền, còn tay không ngờ bấu chặt vào bắp tay Anh, khiến Anh không khỏi la lên vì đau.

-Xin...xin... lỗi.

Phong Anh tiếp tục sơ cứu cho vết thương kia, thật không ngờ, sau 2 tuần, vết thương to dần ra, tất cả là kết quả của những lần Huy vô dụng và Anh nóng tính khiến cho người chịu hậu quả lại là Ân Di.

Rốt cuộc thì cũng quần băng xong, bây giờ thì Phong Anh bắt đầu màn tra hỏi:

-Xong rồi, giờ thì nói cho tôi biết đi, sao mà cô nhóc la toáng lên vậy?

-Thật ra là...

-Cô mơ thấy gì à?

-Hicc....

-Có phải đó là 1 kỉ niệm buồn hay là 1 quá khứ đáng sợ nào đó?

-Chị...hức....

Phong Anh bắt giác ôm lấy Di vào lòng, an ủi:

-Quá khứ vẫn mãi là quá khứ, nhóc đừng buồn nữa hãy quên nó đi nhé, như vậy sẽ không mơ thấy nữa đâu.

-Hức, nhưng...thật ra...chị mơ thấy ma nên sợ quá.

-Ơ...

-...

Phong Anh vội vã bỏ Di ra, cả khuôn mặt bỗng chốc đỏ lên, chính xác là giận nhưng cũng cộng thêm 1 chút xấu hổ:

-Mơ thấy ma mà cô la như sắp chết đến nơi vậy. 16 tuổi rồi mà còn sợ ma, đến đứa con nít nó cũng không la lên như cô.

-Nhưng nó đáng sợ lắm.

-Toàn chuyện hoang tưởng.

-Hức, Con ma đó mắt đỏ, da trắng bệch, lại có răng nanh. Nó tính hút máu chị, nó đè chị ra khiến chị không cử động được, như thế này này.

Nói rồi, Ân Di nhắc tay đè lên lồng ngực Anh, rồi tiến sát lại, Anh chàng nhà ta bị “tấn công” quá bất ngờ nên đang ngồi trên giường lại ngã ngửa xuống đất, không ngờ “tiện tay” kéo luôn cô nhóc xuống, đè hẳn lên người Anh. Không ngờ, diễn quá nhập tâm, cô nhóc tiến sát lại gần Anh, nói bằng cái giọng run run như ma:

-ta sẽ ăn ngươi...từ đâu đây nhỉ....

Rồi cô nhóc, với đôi mắt mị hoặc cắn nhẹ vào vành tai Phong Anh.

-ÁÁ.....ÁÁ....á.....-Phong Anh la lên ,đẩy Di dậy- Cô làm cái gì thế hả.

-Hức, chị chỉ diễn ta lại thôi, Anh còn sợ cỡ đó thì chị thật sự đã mơ, đáng sợ gấp trăm lần thế này cơ mà.
Phong Anh khuôn mặt đỏ bừng, tim đập rộn cả lên, nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài, gần tới cửa thì quay đầu lại:

-Không phải tôi sợ ma..mà là...

-Mà là gì?

-Xuống rửa mặt, ăn sáng đi...

-á!

Phong Anh ngốc đi không nhìn đường, đầu va ngay vào cạnh cửa ban nãy không mở hẵn ra. Anh xấu hổ ôm đầu đi ra ngoài, phóng thẳng xuống bếp, tiếp tục công việc xắt cà rốt và dưa cải để làm dưa chua cho buổi tối, nhưng khuôn mặt không ngờ lại đỏ hơn cả trái cà chua.

-Con nhỏ đó...-Anh đưa tay lên tai-nguy hiểm quá, không hay rồi, tim mình...

Bàn tay Anh run run cầm lấy con dao vào tiếp tục xắt cà rốt, đầu óc trống rỗng.

25. Chương 25

Hội Trưởng Anh.

Nghe tiếng gọi, Phong Anh giật mình, cắt trúng tay, máu bắt đầu chảy ra, Phong Anh nắm lấy ngón tay bị cắt trúng, la lên:

-á.

-Ồ, Hội trưởng, cậu sao vậy?

Quỳnh Hương lo lắng chạy đến, cầm lấy tay Phong Anh, khuôn mặt đầy sự lo lắng. Phong Anh trả lời:

-Không sao- rồi quay sang nhìn Hương.-Không phải cậu sợ máu hả.

-Đúng là sợ, nhưng không phải nhìn thấy máu tí là xỉu, chỉ là lần trước bất ngờ thấy cô bé đó chảy máu nhiều quá nên mình mới xỉu.

Ân Di lúc đó vừa đi xuống bếp, thấy Hương nắm lấy tay Anh thì quát lên:

-Làm gì thế hả, bỏ tay ra!

Quỳnh Hương đỏ mặt, vội bỏ tay ra, rồi bắt đầu giải thích:

-Hội trưởng cắt trúng tay nên...

- cái gì, Anh cắt trúng tay hả??

Nó nhanh chóng “lết” đến chỗ Phong Anh và đẩy Quỳnh Hương ra. Cô nhóc nắm tay Anh, đưa lên xem rồi hỏi:

-Làm gì mà để đứt tay vậy hả?

bất ngờ bị Ân Di nắm tay, Anh giựt tay ra rồi nói:

-Không sao.

-người ta quan tâm mà cũng không được.

-Không cần, đi rửa mặt đi.

-Xí, tui rửa mặt rồi, có cơm chưa.

-à, Di, sáng nay ăn bánh xèo đó em.- Hương nói.

-bánh xèo á!-Di la lên-ơ, mà sao chị biết là bánh xèo.

-Hội trường để bọc bột bánh xèo ở đây nè, nhìn là biết à.

-Hừm, vậy cho chị 3 cái nhen ANH.-rồi Di hí hửng ngồi vào bàn.

-Phong Anh, bạn lấy băng dán cá nhân bằng vô trước đi, mình giúp bạn làm bánh.

Hương nhanh nhẹn đến bên Anh:

-Mình xắt cà rốt cho.

-Cảm ơn.

Và thế là cả hai cùng nhau làm vui vẻ trong lúc có kẻ nào đó ngồi sau lưng, chăm chăm nhìn hai người, khuôn mặt phụng phịu, bí xị.

-Chà, mùi gì mà thơm quá vậy ta?

Ông Hùng từ trên nhà bước xuống, Quỳnh Hương nhanh chóng quay lại chào lễ phép:

-Cháu chào bác.

-Ukm, ai đưa đang làm món gì mà thơm thế.

-Dạ, bánh xèo bác ạ.

-Ừ, ủa, Di, sao thế, sao cái mặt con mới sáng sớm phụng phịu quá vậy.

-Chú Hùng ơi, buồn quá đi à !!!

-Chú chơi với cháu nha.

-Không chịu đâu, cháu muốn Anh à!!

Phong Anh nghe câu nói nũng nịu của nó, quay lại nhìn, ngó cả ra ” con nhỏ này thực sự là học sinh cấp 3 hả trời”.

-Thôi nào, em nó phải làm bánh mà Di.

-BA...A...a...-Phong Anh gọi ông Hùng-sao ba lại gọi con là “em nó ” với con nhóc đó trong khi bạn con còn đang đứng đây hả.-Anh bây giờ tự nhiên thấy quê quê.

-có gì sai đâu, sao phải xấu hổ, con trai.

-BA.

-Em nó quê lắm rồi, bác đừng chọc nó nữa.-Ân Di nói, mục đích “nói cho bỏ tức”.

-ĐỒ...Nhóc...con... thối!...-PHong anh ngiên răng, bực mình.

-ấy ấy, đùa thôi mà ,đừng có vậy chứ.-ÂN Di nói.

-Thôi, không giỡn nữa, giờ ba lại phải ra cửa hàng rồi đây.

-Bác không ăn sáng hả bác.

-À, không cần đâu, mấy đứa chơi vui vẻ.

26. Chương 26: Chương 25

Ông Hùng Vừa bỏ ra ngoài thì Huy bước vào, vừa thấy bóng dáng cậu bạn, Di đã gọi to:

-Dưới này nè.

huy nhanh chóng bước xuống dưới bếp, thấy Anh và Hương, cậu ta cúi đầu chào:

- Chào Hội trưởng, hội phó.

Di nhanh chóng kéo Huy xuống ghế, lầu bầu:

-đã về tới nhà rồi còn hội trưởng hội phó gì nữa. gọi bằng anh chị được rồi.

-Có phải chào cậu đâu.-Huy nói.

-hừ!

-Tập của Di, tôi chép xong hết rồi.

Huy đưa 2 cuốn tập toán và Văn cho Di, cô nhóc nhanh tay đón lấy, cười nói:

-Cảm ơn nha, ở lại ăn sáng chung đi.

-of cause!!

-xì, bày đặt nói tiếng anh.

-Nói chuyện với dân chuyên anh phải vậy thôi.

-hjhjhj.

-ehèm, Chỉ làm có 5 cái thôi, Ân Di đặt sẵn 3 cái, 2 anh chị đây mỗi người 1 cái, không có phần của nhóc đâu.-Phong Anh nói, rõ là muốn đuổi Huy về, vì rõ ràng dạo này Huy với Di thân nhau quá.

-dạ, vậy thôi.-Huy trả lời, vẻ tiếc nuối.

“ 2 anh chị luôn, đáng ghét” Ân Di khó chịu. quay sang nói với Huy:

-Thôi cái gì mà thôi, Ân Di đây mời cậu cơ mà thôi cái gì.

-Không đủ bột và nguyên liệu để làm thêm đâu.-Phong Anh nói.

-Vậy thì 3 phần của chị nhường cho Huy 1 phần.

Phong Anh vừa nghe vậy đã nhanh chóng liếc xéo Huy một cái rồi nhanh chóng lấy lại vẻ phong độ.

-Hừm, thân quá nhỉ. Đến phần ăn của mình cũng nhường.

-of cause!-Ân Di trả lời.

Cả hai bắt đầu nhìn nhau chằm chằm, như muốn ăn tươi nuốt sống nhau, để lại một người thoáng buồn vì nhận ra rằng Phong Anh thực sự là đang ghen và một người thoáng vui vì được một kẻ tham ăn như Di nhường phần ăn ình.

-thôi được, nếu nhường thì đành vậy.

Phong Anh rút cuộc cũng rút lui, quay vô tiếp tục công việc, trong lòng vô cùng bức bối. Bánh vừa làm xong, Phong Anh lấy ra đĩa, rồi mang ra cho Huy trước, cố tính đặt đĩa xuống cái rằm. Huy giật mình nhìn Anh lấp bắp:

-Cảm...cảm ơn anh.

-Ăn ngon miệng.-Phong Anh nói rồi quay lại lấy đĩa bánh cho Di.

Đưa đĩa bánh xèo thơm phức lại bàn, Phong Anh định đặt đĩa bánh xuống cái rằm nữa thì Ân Di nhanh chóng hiểu ý, đưa tay đỡ lấy phần ăn của mình:

-Cảm ơn.

-Hừ.

Bữa sáng trải qua trong bầu không khí ngọt ngào đến khó chịu, chẳng ai ăn ngon miệng được ngoại trừ con nhóc ấy, phải, ngoài bé Di nhà ta ra thì chẳng còn ai vào đây nữa. người ta có “công tư phân minh” còn nó thì có “ăn thì cứ ăn, thù tư mặc kệ”.

27. Chương 27

8:00 Cả bốn người đi lên nhà trên ngồi chơi Oẳn tù tì búng trán và đương nhiên, kẻ đầu têu của cái trò con nít đặc này là Ân Di. Bây giờ mới là lúc “thù tư” nổi lên. Cái trò này thì Ân Di xem như là trù, không phải dựa trên sự may rủi mà là trên phán đoán. Thứ nhất nhìn những lần ra kéo búa bao của người ta rồi mình ra đòn quyết định, thứ hai là nhìn vào đôi mắt của người ta và bản thân tỏ ra sự nguy hiểm để đánh lừa người khác.

KÉO BÚA BAO

-a a, ta lại thắng rồi, Huy, Anh đưa đầu đây cho ta trảm.

Ân Di ra tay với Huy thì rất nhẹ nhàng, cùng lắm kêu lên cái cốp nhỏ nhỏ, còn đối với Phong Anh thì...

...CỐP...Áá...

Phong Anh lần nào cũng ôm cái đầu sau những lần bị “cốp”, miệng thì la lên đau đớn, bên cạnh còn một người nhìn mà xót vô cùng.

-thêm lần nữa.

-Khoan khoan, nghỉ chơi rồi.-Phong Anh lên tiếng.

-Thôi mà, chơi 1 lần chót nữa, lần này không búng đầu, chỉ chơi cho vui thôi.

-Không búng, nhớ đó. Lần chót vậy.

KÉO BÚA BAO

-a za~!.-Ân Di đột nhiên la lên.

Khuôn mặt Phong Anh thì méo xệch.

Lần này Huy ra bao, Hương ra kéo, Di ra bao và Phong Anh ra...KÉO. OMG, một lần thắng duy nhất trong đời, một lần thắng mà Anh chờ đợi từ lâu đã xuất hiện, nhưng mà, còn làm được cái gì nữa, thắng vô sở dụng. đến một lần trả thù cũng không có, đúng là cái số xui xẻo. Phong Anh đờ người ra, ngây ngô chẳng biết nên cười nên khóc. Ân Di lên tiếng:

-Phong Anh thắng Di rồi kìa. GIỎI GHÊ.

“Phập”...một câu nói như mũi tên ở đâu xuyên thẳng người Anh. “đến phút chót còn thắng làm quái gì nữa chứ” hix.

-Thôi, giờ mình kiếm trò khác chơi đi.-Huy lên tiếng.

-hay mình chơi đồ vui nhé.-Hương lên tiếng.

-A, em thích trò đó. Phong Anh u đầu ơ, chơi không.

Cái con người này giờ vì bị xốc với cái trò oẳn tù tì, tay còn chưa bỏ xuống bất ngờ bị gọi bằng cái tên “Phong Anh u đầu” liền tức tối, giận dữ quá:

-Cái trò con nít, ai thèm chơi.

-Oẳn tù tì chắc trò người nhớn a~.-Di nói.

“Phập”...lại thêm 1 mũi tên nữa xuyên qua người Anh.

-Oản tù tì là trò trung bình, không phải con nít cũng không người lớn. Đố vui gì chứ, toàn ba cái câu hỏi tào lao.

-Không chơi thật hả.?

-Có chết cũng không chơi!

-Vậy thì ngồi một mình đi.-Di buông câu nói phũ phàng.

“hix, nó lơ mình thật hả trời” Phong Anh nhìn Di, khuôn mặt phờ phạc. “Được rồi, mặc kệ mấy người, tui đọc báo đây” Phong Anh bỏ qua ghế khác ngồi, lấy báo ra đọc.

-Bây giờ ai là người đố trước?-Huy hỏi.

-Chị Hương đố trước đi!-Di nói.

-Ukm, chị đố 2 đứa, Ông Vua gọi hoàng hậu bằng gì?

-Ukmm, bằng mình ơi.-huy nói.

-haha, thời đó mà lại gọi bằng mình ơi à, ha ha, gọi bằng Hoàng hậu phải không ạ.

-hì, sai luôn rồi em.

-sax, hahaha, z mà cười người ta.

-Vậy gọi bằng nàng ơi!-Di nói.

-Không Phải đâu.-Hương nói.

-Vậy gọi bằng...bla bla....

Phong Anh ngồi đọc báo đó nhưng cái đầu lại hướng về thứ khác, ” mấy cái đứa này, ngốc quá, gọi bằng miệng chứ bằng gì”. nghe Huy với Di trả lời mà Anh cứ muốn xen vào nói đáp án luôn chớ để lũ ngốc này đoán già đoán non chắc tới sáng mai, nhưng hồi nãy quyết tâm không chơi nên giờ mà xía vô là bị tụi nó cười vô mặt liền.

Cuối cùng, câu nói quyết định đã kết thúc câu hỏi của chị Hương:

-Em xin thua.-Di nói.

-Hìhì... thì Vua gọi hoàng hậu bằng cái MIỆNG chứ bằng gì nữa.

-AAaaa... không chịu đâu...sao mà mình lại không nghĩ ra chứ.-Ân Di bức xúc quá la lên.

-ngốc biểu sao nghĩ ra được.-Huy nói.

-vậy cậu cũng ngốc, cậu cũng có nghĩ ra đâu.

-sax.

-hìhìhìhì...

” thằng ngốc, tự giảng lười mình” Phong Anh nghĩ thầm.

-Được rồi, lần này đến Huy.

-ủa, sao lại là Huy.-Huy giật mình

-Đồ đi, hỏi lẩm thế.-Di nói.

-Được rồi. để xem,... Nếu 2 người vào 1 căn nhà vào 1 buổi tối với ánh trăng mờ mờ, trong căn nhà có 1 cây nến, 1 bó rơm và 1 bó củi mà trong túi 2 người có 1 hộp diêm chỉ còn 1 que diêm thì 2 người sẽ đốt cái gì trước. Lưu ý, chỉ trả lời 1 lần.

-để suy nghĩ tí.-Di nói.

“Đương nhiên là que diêm trước rồi, câu hỏi dễ thế này ai mà chả biết” Phong Anh thầm nghĩ.

-Cây nến.- Cả Di và Hương đồng thanh.

“HÁ” Phong Anh đến há hốc cả miệng, thật không thể tin được cả 2 người này lại trả lời là cây nến.

-Khoan đã, là bó rơm, chỉ cần ném diêm vào bó rơm là nó cháy, lúc đó mỗi nến cũng được.-Di nói.

-Phải rồi, que diêm cháy mà,...ơ...diêm cháy...là đốt que diêm trước.-Hương nói.

“Hix, giờ mới biết hả trời”Phong Anh vẫn đang tiếp tục theo dõi cuộc chơi và đưa ra những bình luận thầm kín.

-Bingo, chính xác là que diêm.

-Thấy chưa, chị đoán đúng rồi.-Hương nói.

-Nhưng 2 người thua rồi, em nói là chỉ trả lời 1 lần thôi mà.

-Vậy là vẫn thua. hix, thôi được rồi, lần này đến phiên em.-Di nói.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-la-em-gia-bo-hay-thuc-su-khong-biet-toi-yeu-em>